Cutezătorii

37
JOI, 10 SEPTEMBRIE 1970, ANUL IV
155
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

SFÎRȘIT DE VACANȚĂ, ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR...

VARA PIONIEREASCA PAG 4-5

Ioan Budai-Deleanu PAG 7

COLOSSEUM

PUBLICISTUL ITALIAN **GINO TOMASELLI**
SCRIE IN EXCLUSIVITATE PENTRU REVISTA „CUTEZĂTORII" PAG 8-9

Biblioteca municip. Tîrgu-Mureș

ADEVĂRATUL URMAȘ AL LUI TARZAN PAG 12

— NU TRAGE!
FEREȘTE-TE!

a
37
ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Unde se nasc performanțele?

«Clasa a VII-a am terminat-o cu media generală 10 și aș dori să devin profesoară de franceză. În același timp, îmi place mult handbalul, pe care-l practic de cîțiva ani, și mulți mă sfătuiesc să urmez un liceu sportiv. Ce să fac?»

ALEXANDRA STĂNIMIR,
Școala generală nr. 2,
Chirnogi, jud. Ilfov

Suporterii dumitale, dragă Alexandra, au perfectă dreptate. Pentru o handbalistă care-și «pulverizează» de ani de zile adversarele și pe deasupra mai și obișnuiește să termine școala cu media generală 10, liceul sportiv este foarte indicat. Acolo vei fi îndrumată de antrenori cu mare experiență și, în același timp, vei studia diferitele obiecte de cultură generală. În perspectiva diplomei de bacalaureat și a admiterii într-o facultate, se conturează și alte bucurii: poate o medalie de campion, poate titlul de maestru al sportului...

Dar ce se întîmplă dacă nu reușești *să intri la liceul sportiv, sau dacă se opun părinții, sau dacă, pur și simplu, te răzgîndești dumneata însăți? Oare, înscriindu-te la un liceu obișnuit, vei renunța la sport, la marea performanță?*

Dragă Alexandra, sportul nu este o meserie decît pentru antrenori și pentru profesorii de sport. Pentru ceilalți oameni el este doar o îndeletnicire în orele libere. Ea cere, e drept, efort, perseverență, renunțarea la diferite distracții — dar trebuie să rămînă întotdeauna *în umbra ocupației principale: activitatea profesională (în cazul dumitale, învățătura). Handbalul, atletismul, fotbalul și celelalte discipline pot fi practicate pînă la perfecțiune și în afara școlilor cu profil sportiv! Există atîtea cluburi și asociații sportive dornice să legitimeze cît mai mulți tineri talentați care, după orele de curs sau de activitate într-o întreprindere, debarcă frenetici din autobuze și tramvaie la porțile stadioanelor. Și pe urmă, hai să ne gîndim la echipa liceului — fie el de cultură generală, sau economic, sau industrial. În ziua meciului, colegii și profesorii apar în tribune purtînd insigne, stegulețe și ecusoane cu însemnele echipei. Însuși tovarășul director așteaptă tulburat înscrierea golului providențial! Într-un asemenea climat, performanțele se simt la ele acasă!*

Pe scurt, dacă iubești foarte mult sportul, el te va răsplăti cu gloria medaliilor și a titlurilor indiferent dacă-l practici la o școală sportivă sau la o școală obișnuită. Și nu numai cu gloria ci cu ceva mult mai însemnat: cu o sănătate perfectă și cu un echilibru psihic excelent, capabile să te facă să fii «în formă» nu atît pe stadioane, cît în lungile ore de studiu pentru pregătirea lecțiilor, a examenelor, a viitoarelor dumitale lucrări de specialitate în domeniul limbii franceze. Specialistul modern are nevoie de condiție fizică!

Ovidiu Zotta

RECENT ȘI-A ÎNCHEIAT LUCRĂRILE CEL DE-AL XVI-LEA CONGRES INTERNAȚIONAL DE FIZICĂ **AMPÈRE**, REUNIUNE ȘTIINȚIFICĂ DE MARE PRESTIGIU INTERNAȚIONAL, LA CARE AU PARTICIPAT PESTE 600 DE SAVANȚI DE REPUTAȚIE MONDIALĂ ȘI SPECIALIȘTI DE SEAMĂ DIN PESTE 30 ȚĂRI ALE LUMII.

ORGANIZAT DE CĂTRE INSTITUTUL DE FIZICĂ ATOMICĂ DIN BUCUREȘTI, SUB EGIDA COMITETULUI DE STAT PENTRU ENERGIA NUCLEARĂ, A ACADEMIEI, MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, CONSILIULUI NAȚIONAL AL CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE, ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE **AMPÈRE**, AGENȚIEI INTERNAȚIONALE PENTRU ENERGIA ATOMICĂ ȘI SOCIETĂȚII EUROPENE DE FIZICĂ, CONGRESUL ȘI-A DESFĂȘURAT LUCRĂRILE SUB ÎNALTUL PATRONAJ AL PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU.

ÎN FOTO: LA PALATUL CONSILIULUI DE STAT, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, A PRIMIT UN GRUP DE PARTICIPANȚI LA LUCRĂRILE CONGRESULUI INTERNAȚIONAL DE FIZICĂ **AMPÈRE**.

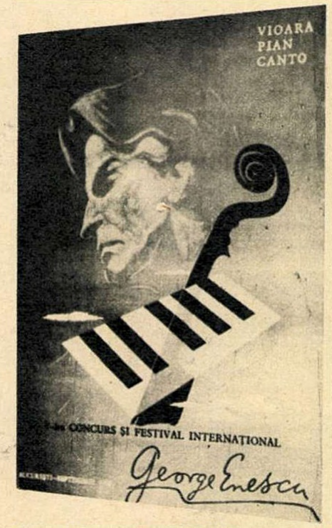

CONCURSUL ȘI FESTIVALUL INTERNAȚIONAL „GEORGE ENESCU“

La București, a început Concursul și Festivalul internațional «George Enescu».

Timp de aproape trei săptămîni, Capitala României va găzdui oaspeți din patruzeci și cinci de țări și cinci continente; peste o sută de tineri interpreți, care se vor întrece în cele trei concursuri: de vioară, pian și canto. Această amplă confruntare artistică internațională oferă tinerelor talente, din orice țară, cîmp larg pentru afirmarea și consacrarea lor artistico-muzicală.

Concursul și Festivalul «George Enescu», manifestare artistică de prestigiu, ocupă un loc din ce în ce mai însemnat în ansamblul vieții muzicale mondiale.

ÎN PARCUL ARGEȘ

Cu cîtva timp în urmă vă anunțam că în orașul Pitești s-a inaugurat un modern cartodrom pentru pionieri. Construirea acestuia la Pitești are și semnificația faptului că aici, în localitate, a fost fabricat primul autoturism românesc.

De atunci, de la inaugurare, mulți pionieri, conducători de carturi s-au avîntat în goana celor patru roți «zburînd» pe pistele-i lucioase.

De la startul unei astfel de întreceri vă redăm o imagine grăitoare despre concurenți și... spectatori.

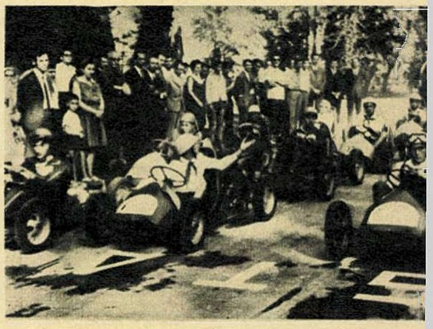

La închiderea ediției

Ioan Tuduce și Ovidiu Cuc, doi dintre prietenii noștri din Orașul dr. Petru Groza, ne informează:

«După multe pregătiri, duminică, orele 3 dimineața am pornit amîndoi la drum pe biciclete. Traseul: Orașul dr. Petru Groza—Beiuș—Oradea—Tinca—Sebiș—Gurahonț—Vîrfurile—Vașcău—Orașul dr. Petru Groza. Excursia a fost foarte frumoasă și instructivă. După 3 zile de mers, parcurgînd 270 km, am ajuns cu bine acasă, marți orele 23.00»

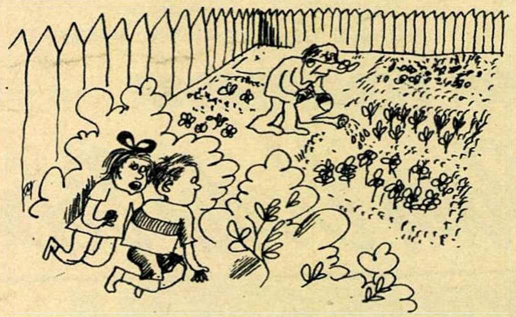

– Eu zic să le lăsăm pentru cin'sprezece!

Desen: CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

INTERVIUL NOSTRU DESPRE

Primele zile de şcoală

Academicianul Eugen Rădulescu este la catedră. Înconjurat de colaboratori, într-un decor intens populat de eprubete şi tratate, planşe şi seminţe, clopote de sticlă rînduite peste paginile cu «bun de tipar» ale celui de-al III-lea volum din Tratatul de Phitopatologie. Se mai fac măsurători, se chestionează încă şi se iau ultimele decizii. Totul cu o pregnantă profesionalitate. Ambianţa pare mai puţin potrivită decît oricînd unei discuţii în afara ştiinţei. Şi totuşi...

— Primele zile de şcoală îşi pun adeseori pecetea pe activitatea copilului pentru întregul an şcolar. De ce credeţi?

— N-aş spune. În educaţie, care nu e decît un alt nume dat naturii, vieţii, nu se fac salturi. Contează, adică, nu unul sau cîteva momente, ci o durată. Şi o durată care — să nu uităm! — e în primul rînd a copilului. În clasele mele primare se întîmpla adesea ca primele zile de şcoală să nici nu existe efectiv. Veneam pe nesimţite de pe cîmp, din păduri şi aduceam cu noi întregul miraj al zilelor de vară ca o imensă galerie de tablouri. Învăţătorii noştri aveau astfel la îndemînă un superb material didactic şi nu era nevoie decît să-l orînduiască, să-i dea un spor din lumina înţelegerii lor pentru ca lanţul de imagini să ne incite, să ne provoace la întrebări, puse adeseori cu o «agresivitate» care şi astăzi, cînd îmi amintesc, mă impresionează. Şi nu e firesc? În dialogul nostru cu cei mici este natural, trebuie să luptăm chiar, ca iniţiativa să le aparţină.

— Multă lume subscrie acestei concluzii, puţini însă o şi aplică. De ce oare?

— Probabil şi pentru că nu întotdeauna înţelegem marele sens al Prieteniei cu copiii. Gîndiţi-vă, ca părinţi, ca profesori, ca mai vîrstnici sîntem permanent asaltaţi de întrebările «de ce?». Ei bine, nimic nu-i răspunde mai complet şi mai convingător setei de a şti ca o atitudine prietenească din partea noastră. Aceasta înseamnă că îi cultivăm copilului respectul şi preţuirea faţă de cele din jur, prin a-i răspunde simplu, firesc la toate întrebările, prin a-l sfătui întrebîndu-l — dacă pot spune astfel — ca într-o conversaţie uzuală din care şi noi vrem să învăţăm. Cunosc copii cărora le place întotdeauna să aibă un spor de observaţii cucerit adesea din iniţiativa şi cu puterile lor proprii, şi să înainteze pe firul unei adînci comuniuni cu tot ceea ce freamătă în natura înconjurătoare. Pentru ei totul în jur vibrează, trăieşte, fiecare element are o biografie. Asemenea copii îmi plac.

— Aşadar, ce le recomandaţi cititorilor noştri acum, la început de an şcolar?

— Să rămînă prieteni fideli şcolii şi să nu uite niciodată că marea înţelepciune se află în cartea mare a naturii, pe care ei au datoria s-o iubească, ocrotind-o.

ORE EMOŢIONANTE LA SARGEDAVA

Sargedava! Nume cu rezonanţă de veche istorie, de legendă. Sute şi sute de ani şi-au aşternut tăcerea peste gloria-ţi măreaţă de odinioară. Dar iată că într-o zi, strălucirea-ţi apusă scînteiază din nou...

Se aud sunetele de luptă ale trîmbiţelor. Jos, pe vale, înaintează romanii. Se opresc. Zările răsună de bătaia ritmică a scuturilor, ca semn al începerii luptei. De sus, de pe culmi, din codri, coboară dacii... Se încrucişează armele, se încing, scînteiază. Nenumăraţi viteji cad de o parte şi de alta...

Tîrziu, cînd soarele apune, zgomotul bătăliei se stinge. Pe vale, se întorc unii lîngă alţii, prieteni, dacii şi romanii, la... tabăra pionierească în corturi «Sargedava». De data aceasta, pionierii au în tabără un oaspete de seamă, cunoscutul istoric Constantin Daicoviciu. Cu toţii se aşează în jur şi ascultă momente din istoria neasemuit de frumoasă a strămoşilor noştri...

A doua zi, dis de dimineaţă, grupuri de copii se îndreaptă spre cetăţile dacice de la Blidaru şi Costeşti. Aici, arheologii descoperă noi mărturii ale vieţii dacilor. Copiii ajută şi ei. Ca semn al preţuirii muncii lor de cercetare ştiinţifică, stă la loc de cinste colţul arheologic al taberei cu fragmente din cele mai recente descoperiri.

Departe de noi gîndul de a putea spune totul despre copiii din această tabără. Dar am mai adăuga: în tabăra «Sargedava» — Costeşti, Hunedoara, copiii organizează şi întreceri de rachetomodele, campionate de înot. Şi bineînţeles, aşa «istorici» cum sînt... nu uită jocurile. Doar sînt în vacanţă.

LIVIA VINŢI

Foto: I. LEHOVSKI

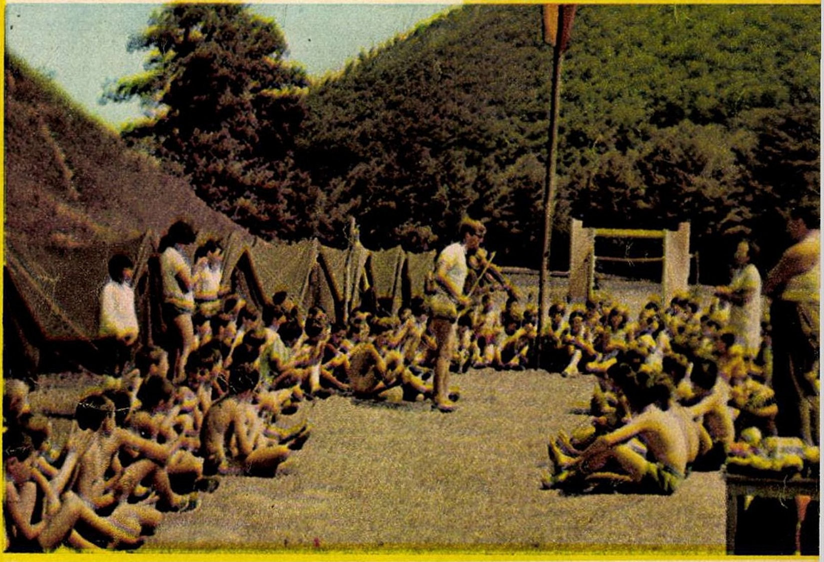

TABĂRA DE PIONIERI SARGEDAVA

Comisia «Exigența»

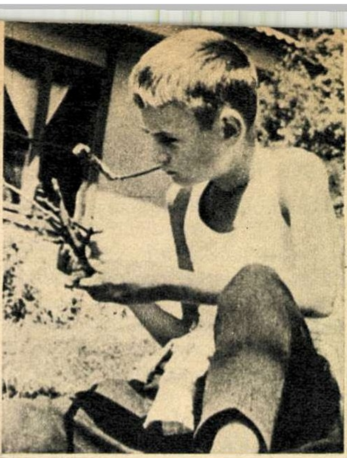

«Maestrul»

Gențienele vesele

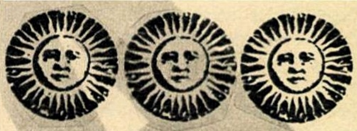

ACOLO UNDE CRESC GENȚIENELE VESELE

Există un drum care șerpuiește printre coline, cînd prin locuri umbroase, cînd prin locuri pline de soare, un drum care se confundă uneori cu firul apei și care te duce la poalele unor dealuri însorite, străjuite de brazi. Acolo, printre căsuțe cu nume de poveste: «Verița», «Miorița», «Căprioara», am întîlnit cîțiva copii adînciți în calcule.

Trei mușchetari

— Gata! anunță Cornel, un băiat blond, comisia «Exigența» hotărăște: «Gențianele» au 10! Așa iese media! Tot zece, «Azuro» și «Ceata lui Pițigoi»... «Luceferii» ating abia 8,75, cea mai mică medie...

— Păcat, azi «Luceferii» nu strălucesc, remarcă cineva. Se vede că prea s-au grăbit să plece în excursie...

N-am tulburat onorata comisie care dădea calificative pentru ordinea și curățenia din dormitoare și am luat-o în sus spre «Castel». Urcam, cînd, treptele de scînduri ale cărăruii începură să duduie. De undeva, din vîrful dealului coborau victorioși «Mușchetarii». Erau încîntați de expediția din Valea Nandrei. În primul rînd pentru că acolo definitivaseră marșul și ecusonul echipei — două spade încrucișate cu inscripția «toți pentru unul și unul pentru toți». Apoi, pentru peisajele care i-au inspirat pe desenatori și pentru «grațioasele» rădăcini cu forme bizare, pe care le găsise Dan Oghină. Dan își pusese în gînd să lucreze pentru fiecare mușchetar cîte o astfel de amintire din tabără.

Pe aproape, la umbră, este prezentă toată «Ceata lui Pițigoi». Doi cîte doi, perechi, perechi, fiecare cîntă altă melodie, fiecare dansează alt joc. Și culmea, susțin că nu se deranjează de loc. Închipuiți-vă numai, cei din Iași învață jocuri populare de la cei din Dolj, dobrogenii sînt în dialog muzical cu cîțiva copii din Baia Mare, bănățenii cu dîmbovițenii și, ce să vă mai spun... de atîta cînt și joc n-am mai rezistat. M-am retras pe pajiștea din apropiere. Liniște, mireasmă de fîn cosit și deodată «ha, ha,haaa» o cascadă de rîsete rupe tăcerea. Cine să fie? După o căpiță de fîn rîdeau bucuroase Ligia Dincă, Corina Coman, Liliana Casandra, Olga Petrovici, Mihaela Vasilescu, Maria Pop și alte fete. N-a mai fost nevoie să le întreb din ce detașament sînt. Le-am recunoscut după ecusoanele cu flori albastre, pe care le aveau în piept. Erau «Gențianele»!

Deodată chemarea trompetei a răsunat peste tabără. N-a durat mult și i-am întîlnit pe toți, în costume pionierești, prezenți la... adunarea de alegeri a comandamentului unității. Poate o să vă întrebați: alegeri pionierești în vacanță? Da, în vacanță! Nu uitați însă, că ne aflăm la Păuleasca-Argeș și aici, după cum ne spune tovarășa comandantă, Cecilia Ionescu, în tabăra națională de instruire a președinților, aceste adunări practice sînt organizate adesea. Pînă acum, s-au și desfășurat adunări de alegeri la detașament, adunări de primire în Organizația pionierilor. De ce? Tocmai pentru a veni în ajutorul președinților, în munca lor de conducere a activității pionierești. În felul acesta, cu siguranță la începutul anului școlar, cei aproape patru sute de președinți vor fi foarte bine pregătiți, gata de a conduce acțiunile pionierești din unitățile lor.

Aici, la Păuleasca este tabăra în care fantezia, inventivitatea și voia bună merg mînă în mînă cu pionieria. Iată de ce alături de isteții «Mușchetari», de curajoșii «Temerari», alături de «Șoimii» și «Drumeții veseliei» cresc în voie și gențianele vesele.

LIDIA NOVAC

Dispută între specialiști

la cota 840

Cu cîtva timp în urmă, la Baza experimentală pomicolă Bilcești-Argeș a sosit un numeros grup de pionieri din județ. Inginerii și cercetătorii științifici le-au făcut o primire deosebit de călduroasă. De data aceasta pionierii, membri ai cercurilor «Micii naturaliști» nu mai veneau ca obișnuiți vizitatori ci ca elevi în prima tabără cu profil agrobiologic din țară.

Experiențele de-laborator, demonstrațiile practice în cîmp efectuate de micii naturaliști au fost îmbinate cu drumețiile prin minunatele peisaje ale locurilor, cu jocuri și cîntece, cu tot ce întregește voioșia într-o tabără pionierească la înălțime, la... cota 840.

Și pentru că orice am spune, imaginile fotografice sînt acelea care reușesc să redea cît mai fidel aspecte din tabără, vă prezentăm cîteva:

1. Se lucrează cu refractometrul «Zeiss-Jena» pentru determinarea momentului de recoltare la merele de vară.

2. Asistenților din fotografie le-am mai putea spune și... martorii acuzării condamnă! Vinovatul? Cel care distruge frunzele pomilor și arbuștilor fructiferi. Păianjenul frunzelor. Acesta, de frică, s-a făcut atît de mic încît a scăpat peliculei. Nu va reuși același lucru însă și cu naturaliștii.

3. În studiu, o vedetă. Care? Coacăzul roșu de Versailles.

▼ LA DRUM

LA COSTEȘTI, *în spatele școlii generale se întinde o livada, o grădină de zarzavat, porumb, floarea soarelui și tot ce poate să-și dorească un bun gospodar. Dar pentru ca toate să arate atît de frumos, echipe de copii, în tot timpul vacanței, s-au aflat printre straturi.*

ÎN VÎLCEA, apicultura a devenit o pasiune generală. 48 de cercuri au funcționat în tot timpul verii, iar mierea a curs, — aș spune — ca în basme — în rîuri.

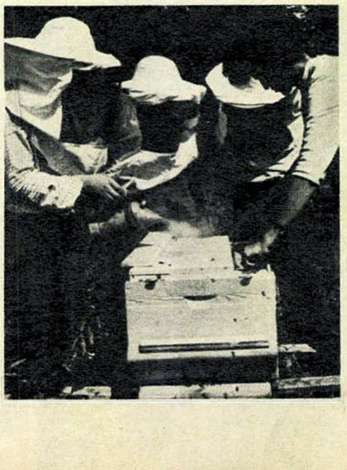

LA TABĂRA CU FOIȘOR

...Marea se zbuciumase toată noaptea. Dimineața, valuri mărunte
se rostogoleau alene spre țărm și se trăgeau înapoi,
tîrînd cu ele pietrișul mărunt.
Spuma albă se topea foșnind molcom. Cîinele stătu o clipă să asculte plescăitul monoton
și foșnetul valurilor, apoi, ținînd strîns în gură
haina unui copil, alergă,
alergă spre un anumit punct prin nisip, ciulini, și...
și nu este ceea ce ați fi tentați să credeți, dragi copii — începutul unei
povestiri de aventuri,
ci un exercițiu practic de dresaj cu cîini. Ne aflăm în interiorul
taberei de pionieri și școlari
Aici, s-au întîlnit pionierii din cercurile
«Prietenii grănicerilor»,
Iată, zărim într-un colț al taberei un foișor.
Suim scările și constatăm că este înzestrat cu toată aparatura necesară.
De aici avem o perspectivă largă spre mare,
dar noi ne îndreptăm privirea spre curte, unde niște panouri mari ilustrează
fapte ale grănicerilor și ale pionierilor grăniceri.

MARIA MINCIU

INTRE NOI, REPORTERII

de OCTAV PANCU-IAȘI

A început numărătoarea inversă. Prima zi de școală a și fost urcată pe rampa de lansare. Am intrat și noi, reporterii, în alertă. Ne ascuțim creioanele. Verificăm aparatele de fotografiat. Căutăm comparații pentru buchetele de flori, epitete pentru zîmbete, imagini încăpătoare pentru emoția acestei zile fără pereche.

Vacanța se uită la noi și nu știe ce să mai creadă. Am așteptat-o cu aplauze, am plimbat-o prin toată țara, am luat-o la munte și la mare, am înălțat în cinstea ei focuri de tabără, i-am dedicat versuri și cîntece, iar acum.... O uităm oare atît de repede? Încă nici n-a plecat și ne gîndim la școală?

Iartă-ne, dragă vacanță. Nu-i, din parte-ne, un act de ingratitudine. Vom mai fi încă mult timp împreună, vei trăi încă mult timp în amintirile noastre. Vrei o dovadă? Ți-am putea oferi mii...

Citește...

Întreaga vacanță a fost frumoasă, dar una din zilele ei n-o voi uita niciodată. Mă numesc Iuliana Cîmpeanu, sînt din Florești, județul Prahova și am fost trimisă în tabără, la Bușteni. Într-una din aceste zile de tabără am împlinit 14 ani. De unde o fi aflat întregul detașament că e ziua mea? Am ieșit din vilă și m-am trezit întîmpinată cu flori, copiii se aliniaseră pe două rînduri, lăsîndu-mă să pășesc pe o alee a zîmbetelor, a felicitărilor și urărilor. Mi s-au făcut nenumărate daruri și, bineînțeles, prăjitura cea mai mare mi-a fost oferită mie...

Sau:

O să țin minte mereu vacanța aceasta. În zilele ei am dat un examen greu. Împreună cu colegii mei, împreună cu mii de elevi din orașul nostru, Mediaș, am lucrat ca să îndepărtăm urmările inundațiilor. Am lucrat atît de bine, încît am auzit că unei străzi i se va da numele nostru: Strada pionierilor! (Radu Abrudean, clasa a VIII-a)

Sau:

Am luat o parte din vacanță cu mine ca s-o duc la școală. Am cules flori și am alcătuit un ierbar. Sub numele meu (Alina Fugaru clasa a VII-a, Ploiești) voi scrie: «Școlii iubite, un mănunchi din culorile și parfumul unei vacanțe de neuitat.»

Sînt toate acestea, și încă atîtea altele, mărturii grăitoare, vacanță, că nimeni nu-ți va lua locul în inimile copiilor.

Dar...

A început numărătoarea inversă. Racheta școlii așteaptă ora startului. Sînteți gata, stimați reporteri?

Vă așteptăm!

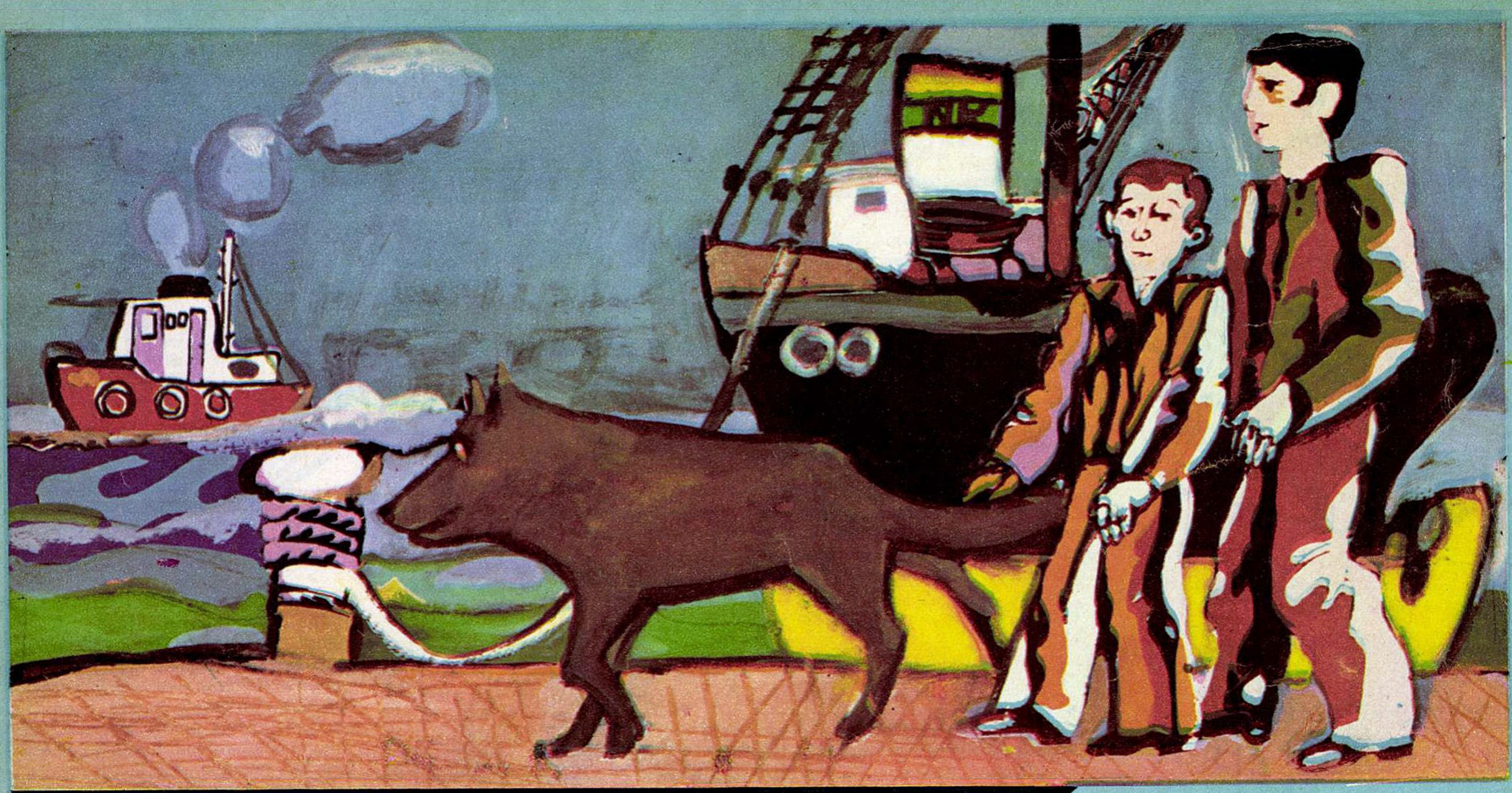

Desen: **ADRIAN DUMITRACHE**

Schiță de TITUS VÎJEU

MANUSCRISUL

La Constanța, pe strada Aștrilor, vara se instalase parcă definitiv. Arar, dintre mare răzbătea o briză timidă, a cărei adiere se stingea repede sub discul incandescent, parcă lichid, al Soarelui. Era o vară frumoasă, cu căldură excesivă ce-i drept, dar calmă ca un școlar scos la lecție, stăpîn însă pe cunoștințele sale. Și tocmai în vara aceea mi-a fost dat să trăiesc o întîmplare ciudată...

Dimineața mergeam pe malul mării, înotam, priveam copiii care escaladau în cohorte vesele toboganul. Apoi mă întorceam acasă și citeam. Seara ieșeam la plimbare cu Doru, un băiat dintr-un apartament vecin, și cu Tarzan, superbul cîine-lup al acestuia. Cu părul sîrmos și de culoare incertă, cu pieptul său lat cît o șalupă, cîinele era într-un fel mîndria întregului cartier. În scurt timp, toți trei am devenit prieteni de nădejde și uneori mergeam pe dig unde ne plăcea să privim vapoarele și să ascultăm glasul grav al sirenelor.

Dimineața nu ne puteam întîlni însă în această formație, întrucît Doru era foarte prins de activitatea sa de arheolog-amator (frecventa în timpul anului cercul prietenilor istoriei din școala lui), iar Tarzan, strălucitul reprezentant tomitan al cîinilor-lupi, fie că îl însoțea acolo, pe «șantier», unde Doru nu permitea accesul nimănui în afara prietenului său patruped, nici mie măcar, care în școală nu s-ar putea zice că am fost un elev grozav de istorie, și care în felul acesta mi-aș fi putut acoperi — chiar tardiv — unele goluri din cunoștințele de arheologie.

Mai știam că uneori Tarzan rămînea acasă să facă «menajul» camerei lui Doru. Inteligenta ființă necuvîntătoare se dovedise foarte disciplinată și aplicată în îndeplinirea diverselor activități care cer unele însușiri deosebite chiar și unui școlar. E vorba — ați ghicit, desigur — de aranjarea în sacul de sport a mingiilor și a rachetei de tenis ori de așezarea pantofilor în șir ordonat pe culuarul din fața ușii. Ce să mai spun, cîinele ăsta era un fenomen, poate mai puțin celebru decît omonimul său, erou de epopei cinematografice, cu subiecte din jungla tropicală, dar parcă mai puțin vorbăreț. Spun aceasta întrucît arareori Tarzan mîrîia, atunci cînd îl nemulțumea ceva, precum bătaia între copiii de vîrsta stăpînului său, ori ruperea florilor de la marginea scuarului. Chiar și pentru Doru el era un fenomen sau, mai exact, o mare salvare. Pentru că, furat de multiplele și complicatele sale preocupări, acesta uita adeseori să-și facă pînă și patul. Nu de alta, dar auzise el că știința (istoriei) cere sacrificii. Dificila sarcină cădea în seama robustului animal care — oricît ar părea de incredibil — se achita cu cinste de ea. Și apoi mai erau diverse treburi — ca să spunem așa, nesemnificative — cum ar fi strîngerea într-un coș a avioanelor de hîrtie care, după viraje și loopinguri spectaculoase, aterizau strîmb pe podea, precum și răsturnarea coșului în lada plată de zinc din spatele blocului. Tarzan era, așadar, cîinele-universal, ființa afectuoasă și foarte utilă la casa foarte tînărului arheolog, era cel care pleca spre cel mai apropiat magazin cu banii și o notiță pusă în coș și se întorcea cu biscuiții pentru ceai și untul pentru biscuiți. Ce-i drept, odată a greșit. Plecase spre librăria din colțul străzii să cumpere două maculatoare și se întorsese cu o carte de Jack London, (Doru a întrebat-o mai tîrziu pe vînzătoare ce s-a întîmplat și aceasta i-a explicat că Tarzan a intrat în librărie fără obișnuita notiță, a arătat doar cu laba spre un raft cu cărți, și-a ales una, a înclinat capul, parcă mulțumind, și a dispărut). Cartea se numea «Mihail – cîinele de circ» și de atunci Doru a început să creadă că Tarzan știe să citească....

Dar iată că m-am cam îndepărtat de firul povestirii mele. Într-o după-amiază din vara aceea toridă ședeam pe terasă și citeam cînd, deodată, Doru năvăli ca o furtună de gradul șapte, dar ce spun eu, ca un taifun, ca un uragan și îmi strigă radios: «L-am găsit».

Față de nedumerirea mea, tînărul meu prieten nu a putut să rostească decît vorbe disperate, aparent ilogice: «Pe șantier. Ovidiu. Manuscrisul». Începusem să înțeleg totuși. Pe șantierul cercetărilor sale, Doru descoperise un manuscris al lui Ovidiu. Dar despre ce fel de manuscris putea fi vorba? Și apoi, de unde știa el să citească latinește?

Reglementîndu-și printr-un mare efort respirația, Doru începu să povestească: «Era acolo, într-o amfora. Amfora, în sfîrșit, e spartă puțin, dar papirusul este intact. E atît de frumos, cu chenar, ca mozaicul de lîngă port! Nu știm ce scrie. Sînt vorbe ca acelea de pe statuia din piață, dar jos e o iscălitură. Scrie Publius Ovidius Naso».

Nu știam ce să mai cred într-atît era de formidabilă vestea pe care mi-o adusese Doru. Am mai zăbovit puțin pe terasă, rugîndu-l să-și tragă sufletul, și-apoi am plecat spre apartamentul lui Doru. Lăsase manuscrisul pe un scaun și-apoi venise grăbit să-mi dea de veste. Intrarăm în cameră amîndoi în același timp. Mi-am rotit privirile prin încăpere, încercînd să văd ceva care ar fi putut semăna cu un papirus. Nu era nimic. Pe scaun se afla o gumă și o ascuțitoare din acelea din material plastic, în formă de elefant. Descumpănirea lui Doru era vizibilă. Nu știa nici el ce să creadă.

...După cîtva timp ne-am dat seama de ceea ce trebuie că se întîmplase. Am strigat amîndoi într-un glas: «Tarzan». Și ne-am repezit pe scări în jos ca niște meteori de vîrste diferite. Lîngă lada plată, de zinc, din spatele blocului, Tarzan se juca prietenos cu un copil. Între ei, manuscrisul era un mototol jalnic, fără litere. Poate că în timpul jocului literele au plîns. Oricum, nu se mai putea citi nimic.

Doru aproape plîngea și el. Eu eram trist si începusem să înțeleg că Tarzan, animalul acesta superdotat nu știa să citească. Cum ar fi putut altfel să distrugă manuscrisul poetului latin?

Nu-mi puteam răspunde. Pe strada Aștrilor, la Constanța, era vară. O vară frumoasă care în clipa aceea începu să fie și tristă.

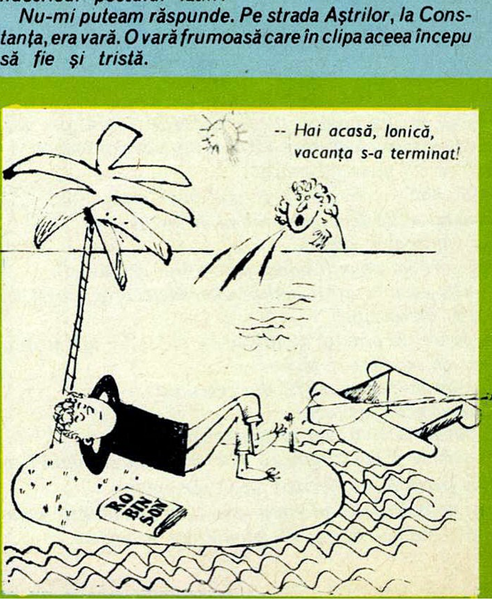

ADRIAN LUCACI

IOAN BUDAI-DELEANU

de DAN ZAMFIRESCU

Gloria lui Budai-Deleanu se aseamănă cu raza stelei din poezia lui Eminescu. A răzbătut cu greu, dar azi lucește puternic vederii noastre.

Acum 150 de ani însă, cînd, departe de țară, se stingea la Lemberg, nimeni nu a știut că literatura română pierde pe cel mai mare creator al ei de la sfîrșitul veacului al XVIII-lea și începutul celui de al XIX-lea. Fiindcă întreaga sa operă rămăsese în manuscris, moștenire fiicei sale care, dacă nu a știut ce să facă cu ea, a păstrat-o în schimb cu sfințenie în speranța de a o întoarce într-o zi culturii căreia îi aparținea. Această zi ar fi putut veni foarte curînd. Prin 1830-1835, marele animator al culturii românești în Moldova, Gheorghe Asachi, făcu cunoștință la Stanislav în Polonia cu ginerele lui Budai-Deleanu, Lewandowski, care-i vorbi de manuscrisele păstrate de soția sa și le oferi spre vînzare. Asachi era însă un scriitor, deci sărac, și trebui să se adreseze pentru suma necesară stăpînirii de atunci. Treizeci de ani bătuți pe muche s-a tot rugat Asachi de toate guvernele ce au venit și s-au dus, fără să obțină ceea ce cerea. Bătrînul — acum — Asachi nu a dezarmat! Și ultimii ani ai vieții i-a adus răsplata iubirii sale pentru cultura română: un fost elev al său, poetul Dimitrie Gusti, ajunse în 1868 ministru al Învățămîntului. Imediat, dascălul de odinioară îi bătu la ușă cu o nouă cerere și de data aceasta nu-i fu refuzată. Din considerație pentru bătrînețea și opera lui Asachi, D. Gusti rupse deci din bugetul ministerului 200 de galbeni. Dar operația dură **atît de mult încît nepoții lui Budai — fiica și ginerele muriseră între timp — se întoarsera de la locul unde — în Bucovina — fusese aranjată întîlnirea cu Asachi.** Bătrînul alergă atunci și-i găsi în Polonia Ei cereau însă 400 de galbeni! Disperat că va pierde și această ultimă ocazie, Asachi făcu un gest care-l putea costa: fără a mai întreba pe nimeni acceptă suma, dădu arvună 130 de galbeni și încheie actele de vînzare, apoi se întoarse în țară, obținu restul sumei și rugă oficialitățile să-i încredințeze manuscrisele spre a le tipări la Institutul «Albinei». Dar cererea nu-i fu îndeplinită, manuscrisele fiind aduse la București și depuse la Biblioteca Centrală, de **unde aveau să treacă la Muzeul de Anti**chități și de acolo la Biblioteca Academiei unde se păstrează și acum. Între timp, căzuse și guvernul, iar Dimitrie Gusti fu tras la răspundere de «opoziție» că risipise banii țării pe niște hîrtoage fără importanță!

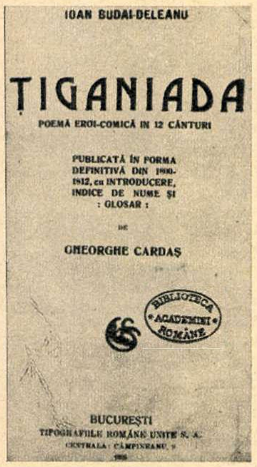
IOAN BUDAI-DELEANU

ȚIGANIADA

POEMĂ EROI-COMICĂ IN 12 CÂNTURI

PUBLICATĂ ÎN FORMA DEFINITIVĂ DIN 1800-1812, cu INTRODUCERE, INDICE DE NUME ȘI : GLOSAR :

DE

GHEORGHE CARDAȘ

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIILE ROMÂNE UNITE S. A.
CENTRALA: CÂMPINEANU, 9

Prima ediție a variantei definitive a «Țiganiadei»

Și totuși, acest cufăr de manuscrise **salvate de stăruința lui Asachi restituiau** culturii românești opera unui scriitor de geniu, datorită căruia sîntem, literar vorbind, contemporani veacului lui Voltaire. Deși a murit în 24 august 1820, la 60 de ani, Budai-Deleanu și-a încheiat de fapt principala sa scriere, *Țiganiada*, **în jurul anului 1800, desăvîrșind-o apoi pînă la 1812, cînd încheie varianta a doua, definitivă. În același timp, cu această creație literară în versuri, el întocmea savante scrieri istorice și filologice în limba latină, precum și un lexicon român-german pe care a încercat — fără succes — să-l tipărească.**

***Țiganiada* nu avea nici un fel de sorți de a fi tipărită și autorul știa bine aceasta: într-însa adunase gîndurile sale cele mai îndrăznețe, aspirațiile sale cele mai ambițioase cu privire la poporul său și la cultura română. Își bătuse joc de boieri și de ipocrizia clericală, de împărați și de papă, de orînduielile feudale, și mai presus de toate voise a da culturii române dovada că se poate scrie și în limba sa opere de felul celor compuse de Homer, Virgiliu, Tasso, Milton sau Voltaire. În ce tipografie «chesaro-crăiască» s-ar fi putut tipări așa ceva? Nici chiar în Moldova și Muntenia n-ar fi îngăduit nici domnii, nici boierii, nici mitropoliții o asemenea scriere. Ea ar fi putut circula numai pe sub mînă, în copii, dar n-a apucat să fie răspîndită. Din prudență, știindu-se supravegheat îndeaproape, autorul a așteptat un prilej mai bun, care nu s-a ivit. Dacă însă Asachi ar fi adus manuscrisele în 1835, ne putem închipui cu cîtă pasiune le-ar fi citit generația lui Bălcescu și Kogălniceanu, a lui Alecsandri și Alecu Russo! De bună seamă că unul dintre ei ar fi găsit mijloacele să o tipărească!**

Să fi ajuns oare Budai-Deleanu prea tîrziu cunoscut pentru a mai însemna altceva decît un regret pentru ceea ce n-a putut să fie? **Nu! O operă genială nu-și pierde valoarea. Ea dobîndește** doar alte înțelesuri cu fiecare epocă. **Fiecare generație găsește într-însa ceva nou. Pentru noi, astăzi, Budai-Deleanu și opera sa înseamnă o demonstrație strălucită a forței creatoare a culturii române. O dovadă a felului cum munca îndîrjită și geniul, unite, pot învinge** cele mai mari greutăți și pot realiza izbînzi pe care nimeni nu le crede posibile. **Într-adevăr, Budai-Deleanu, acest fiu de oameni modești din ținutul Hunedoarei, studiind la Viena, a învățat la perfecție latina, germana, italiana, franceza, a citit în original sau în traduceri literaturile întregii Europe și a conceput un vis de o ambiție ce putea să pară cutezanță: să creeze și în limba română o operă de valoarea celor pe care le citise. Era greu! Limba cronicilor, a cărților bisericești, a literaturii populare nu era tot una cu limba trebuitoare unei epopei moderne! Și totuși Budai-Deleanu a izbutit, printr-o muncă îndîrjită. A citit și recitit toate modelele ilustre de la Homer la Tasso, Milton și Klopstock, fără să se lase înrobit de nici unul, dar învățînd de la fiecare cîte ceva. Și-a adunat toate sevele graiului său deprins de copil pe plaiurile Hațegului, și-a reamintit proverbele alor săi, s-a adîncit în studiul trecutului patriei luîndu-și un subiect original și dîndu-i o tratare care face din *Țiganiada* o creație de sine stătătoare, neimitată după nimeni.**

Ca într-o oglindă cu multiple fețe găsim în scrierea sa și ideile cele mai înalte ale filozofiei veacului cu privire la stat, societate, om, și înțelepciunea zicerilor țăranilor săi; și persiflarea subțire a volterienilor, și hazul sau satira folclorică; și alegoria învăluită prin care — în spiritul veacului — se vorbește despre țigani dar se înțelege altceva, și îndemnul deschis adresat poporului său de a se ridica înarmat pentru libertate! Budai-Deleanu este un cărturar, un savant, ca și tovarășii săi de gînduri, **Micu, Șincai, Petru Maior, dar este** în primul rînd un *scriitor* **a cărui operă** putea aștepta liniștită lumina tiparului, fiindcă forța ei artistică avea să o salveze de uitare! **Dacă Budai-Deleanu a fost** multă vreme neștiut, în schimb, el este astăzi mai viu decît toți contemporanii săi. **Citim și acum cu plăcere Țiganiada,** ne minunăm de limba în care a fost scrisă, și ne întărim încrederea că o literatură care știe să ivească, veac de veac, din adîncul ei, oameni ca Budai-Deleanu, poate să-și făurească cele mai nobile și mai înalte ambiții.

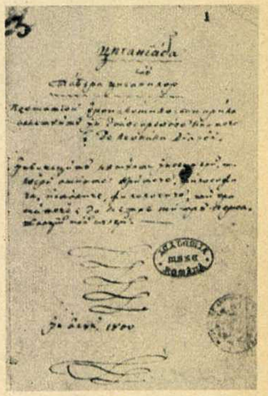
Filă de manuscris

În zilele acestea, cînd comemorăm 150 de ani de la stingerea genialului autor al Țiganiadei, cel mai frumos omagiu pe care i-l putem aduce este să-i citim opera și să medităm la îndemnurile pe care ni le oferă viața și creația sa. O întîmplare cu tîlc face ca ediția cea mai bună din capodopera lui Budai-Deleanu să fi apărut chiar în colecția «Lyceum», destinată elevilor, adică celor care sînt viitorul literaturii române, viitor în care Budai-Deleanu a crezut și pentru care a lucrat pînă în ultima sa clipă.

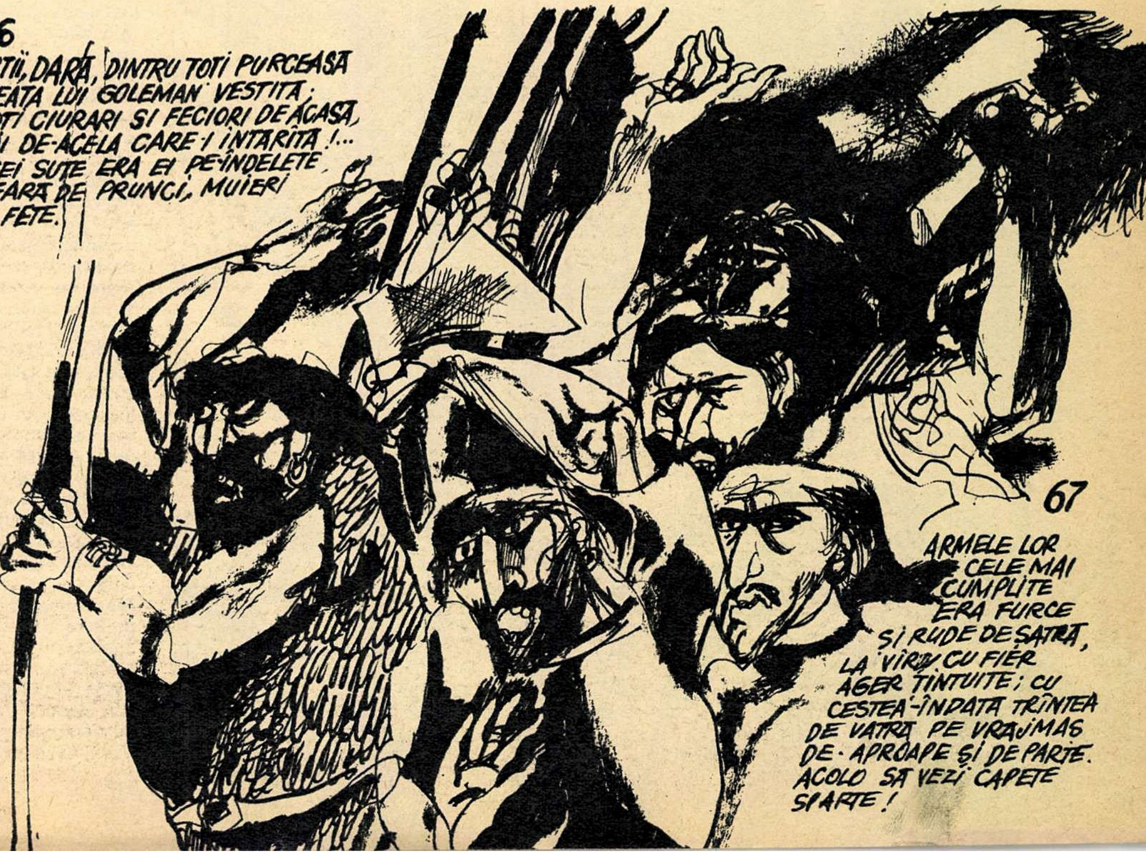

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

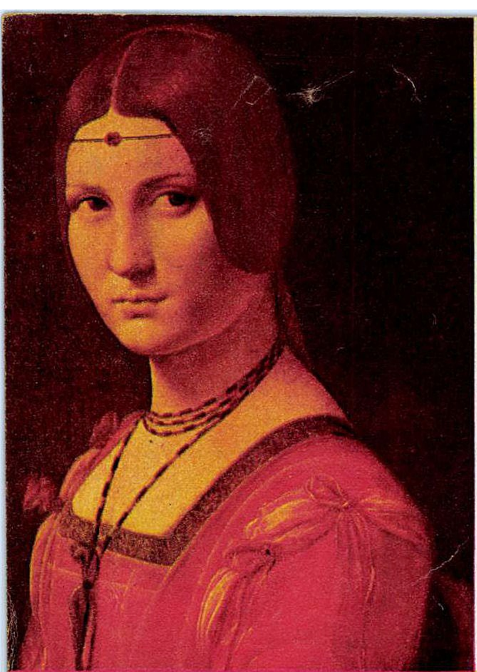

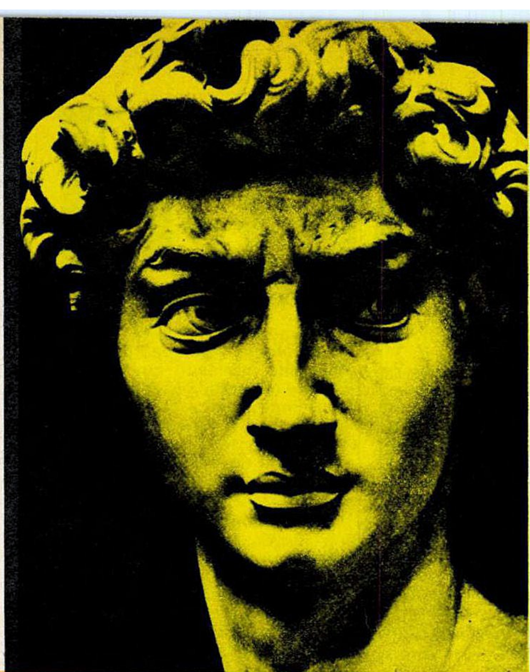

LEONARDO DA VINCI: PORTRETUL LUCREȚIEI CRIVELLI

MICHELANGELO: DAVID (detaliu)

ALBUM DE ARTĂ

Autor anonim, pictor al palatului Sforza: BEATRICE D'ESTE (detaliu)

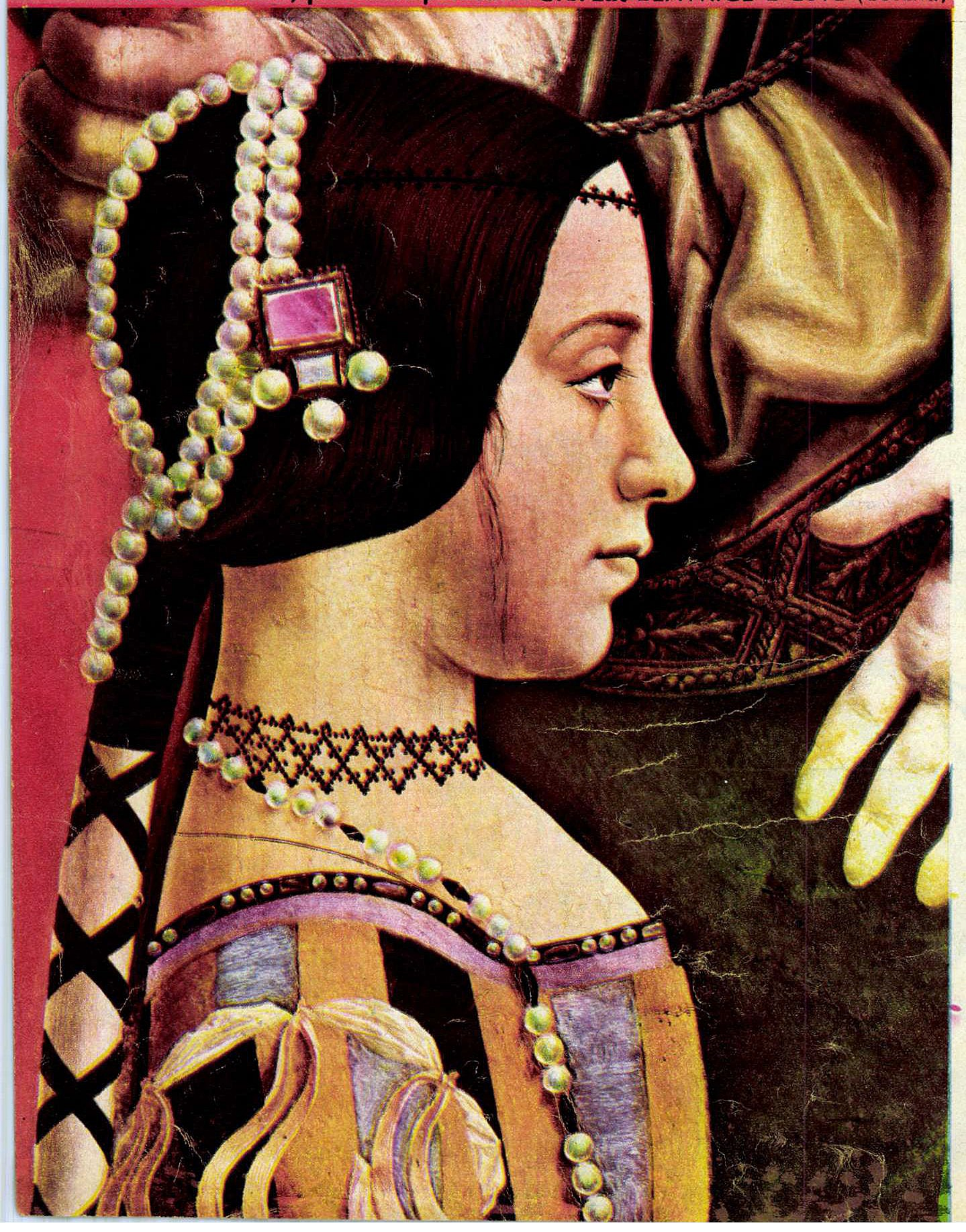

CO

«Atîta timp cît Colosseum va dăinui, va dăinui și Roma; cînd Colosseum va dispare, Roma va dispare și ea; iar cînd Roma se va prăbuși, va fi și sfîrșitul lumii». Această «profeție», scrisă la începutul celui de al optulea secol al erei noastre de către călugărul englez Beda, autor al primului text cunoscut despre istoria Angliei, dă o idee destul de clară despre misterioasa fascinație pe care acest monument o exercită de aproape două mii de ani în sînul civilizației umane.

Colosseum: nimeni, niciodată, nu a putut afla de ce se numește așa. Poate că din cauza proporțiilor sale gigantice; sau poate pentru că a fost construit în fața unei enorme statui a lui Nero, supranumită tocmai «Colosul lui Nero». Vespasian a fost cel care, în anul 72 e.n., a ordonat începerea construcției; a terminat-o, opt ani mai tîrziu, fiul său Titus, care a organizat, cu prilejul inaugurării, o sută de zile de continuă sărbătoare, pe parcursul cărora și-au găsit moartea cinci mii de fiare și mulți, foarte mulți gladiatori. Denumirea sa oficială este «Amfiteatrul Flavius», după numele familiei celor doi împărați care l-au construit; dar dintotdeauna, încă din antichitate, el a fost pentru toți «Colosseum». Și aceasta pentru că este într-adevăr *colosal:* în formă de elipsă, măsoară 188 metri în lungime, 156 în lățime și 57 în înălțime. Se presupune că putea cuprinde între 50 și 80 de mii de spectatori.

Mai tîrziu, în evul mediu și pînă în anul 1700, avea să devină depozit de marmură și de piatră pentru papi și pentru familiile nobile romane, care și-au construit din materialul Colosseumului, de mai multe ori dărîmat de cutremure, palate și biserici celebre, printre care însăși catedrala Sf. Petru.

Aceasta este istoria cea mai răspîndită al celui mai extraordinar monument al Romei. Dar mai este și o altă istorie, mai puțin cunoscută, dar mai importantă, care transportă Colosseumul, de la Roma, în panorama mai vastă a ceea ce este civilizația. Aici, alături de Colosseum, găsim piramidele egiptene, grădinile suspendate ale Semiramidei, Parthenonul; toate, monumente-simbol ale cîtorva din izvoarele civilizației în care trăim. Simboluri, totodată,

OLOSSEUM

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU REVISTA „CUTEZĂTORII"

de **GINO TOMASELLI**

PUBLICIST ITALIAN

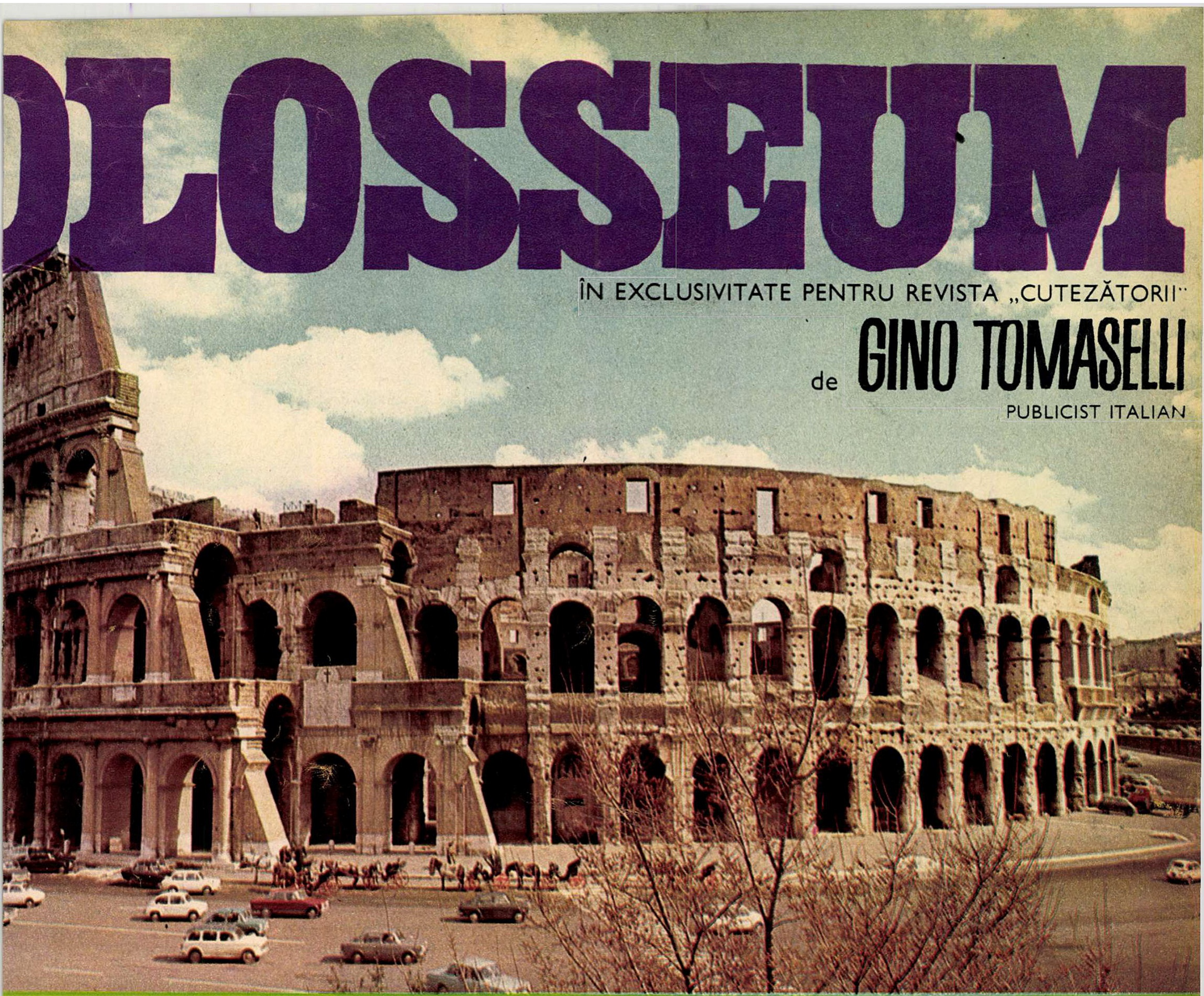

ale decadenței puterilor care le-au construit.

Căci, într-adevăr, ce a mai rămas din Babilonia, din vechiul Egipt, din marea Atenă? Dar din Imperiul Roman, acel atît de orgolios imperiu care vroia să lase după sine urme nenumărate în fiecare colț al lumii?

Iată de ce Colosseum este totodată un simbol al caducității orgolioaselor vise de glorie. E greu de imaginat cum arăta Roma în vremurile construirii acestui monument. Viața Romei de atunci era viața celor mai mari metropole ale lumii. Vespasian și Titus, mari generali, își puneau pecetea trecerii lor și a popoarelor lor, pretutindeni, în lumea cunoscută pe atunci. Și în acest timp, la Roma, pe locul micului lac de la Domus Aurea, mii de muncitori munceau febril pentru a ridica ceea ce avea să fie, peste secole, cel mai palpabil simbol al Romei imperiale: Colosseum. Dar cinci secole mai tîrziu, din acel grandios monument nu va rămîne decît ruina plină de amintiri a unei puteri iremediabil apuse. Apoi, secole de tăcere, de jafuri, de delăsare, de ignoranță. Un maldăr de pietre, iată tot ce mai rămăsese din «colosul» destinat să eternizeze numele Romei.

Și totuși, tocmai acest «morman de pietre», ruină mutilată a unui vis de glorie, este acela care a păstrat pînă în zilele noastre mesajul unei civilizații care, deși dispărută, a lăsat în urma sa, în întreaga lume, o atît de pregnantă pecete. Acesta este de fapt marele secret al Colosseumului: căci care dintre marile construcții ale zilelor noastre vor ști să sfideze furia timpului pentru a duce peste secole mărturia vieții noastre, a operelor noastre?

Totodată, misterul Colosseumului poate fi explicat și prin asocierea sa la celelalte mari vestigii ale civilizației mediteraneene. Turnul lui Babel, piramidele egiptene, Parthenonul, tot atîtea simboluri ale vechilor populații din Orient, fuseseră construite pentru a omagia forțele supranaturale, cult logic în civilizațiile speculative și mai ales în cea greacă. Colosseum în schimb era o construcție rezervată spectacolelor, un monument cît se poate de practic și de pămîntean, așa cum practică și pămînteană a fost întreaga civilizație romană, spre deosebire de cea greacă.

Poate că tocmai acest aspect practic al Colosseumului a fost ceea ce a impresionat inconștient pe aceia care le-au vizitat și pe celelalte. Cîți din cei care l-au vizitat nu vor fi închis ochii căutînd să-și imagineze mulțimile fremătînd în tribune, imensa pînză întinsă pentru a feri publicul de soare, spectacolul multicolor al curții imperiale?

Iată deci că fundalul maiestuozității Colosseumului, rezistînd peste secole spre admiratia întregii lumi, este însăși viața. Viața activă și febrilă a muncitorilor care l-au înălțat, viața zgomotoasă a milioanelor de spectatori care l-au populat, viața unei întregi mari cetăți a trecutului, care de dincolo de prăpastia timpului rezistă spre a se înfățișa ochilor noștri. Printre marile monumente ale trecutului, Colosseum are tocmai această singulară, virtute, acest «mister»: al puterii de a mărturisi mai mult decît orice alt semn abstract de grandoare pulsul febril al vieții unui popor.

În românește de
DANA TUDOR

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

ÎN VIZITĂ LA HARCERZI

Organizația Harcerzilor din Republica Populară Polonă, punîndu-și ca scop educarea comunistă, patriotică și internaționalistă a membrilor săi este o organizație de sine stătătoare, care își desfășoară activitatea sub conducerea ideologică a Partidului Muncitoresc Unit Polonez. Cuprinzînd copii și adolescenți, ea numără în rîndurile sale peste două milioane de membri dintre care șapte sute de mii sînt în clasele II-IV iar circa un milion în clasele V-VIII.

Cei mici poartă denumirea de Zuhe — Cutezători — a căror principală activitate este joaca. Un ciclu din jocurile lor durează 4—8 săptămîni; în acest timp ei se joacă de-a lucrătorii la căile ferate sau în alte domenii, construiesc micromodele, se obișnuiesc cu punctualitatea, se introduc treptat, cum s-ar spune, în lumea înconjurătoare. Cei din clasele V-VIII au de-acum o activitate socială, îndeplinesc sarcini utile, folositoare pentru organizația lor, pentru școală.

În principal, narcerzii își desfășoară activitățile în 22 tipuri de cercuri de specialitate, printre care cele de pompieri, de apărare, de telecomunicații — poștă, radio, telefon, de aero-navo-rachetomodelism, nautice, cultural-artistice, istorice, turistice, de arheologie ș.a.

Ultimul — cel de al IV-lea — Congres al Organizației a subliniat în mod deosebit necesitatea lărgirii cunoștințelor harcerzilor despre patrie și despre lume, a pregătirii lor pentru apărarea populară a țării, a cunoașterii luptei poporului polonez purtată de-a lungul istoriei pentru independență națională, a pregătirii membrilor organizației pentru muncă și viață. Aceste direcții principale ale activității cunosc accente deosebite în decursul anilor, mai ales cu prilejul *alertelor*. Activitățile anului în curs de pildă, s-au desfășurat și se desfășoară

în cadrul alertei «Iskra '70», prilejuit de aniversarea a 100 de ani de la nașterea lui V.I. Lenin și a 25 de ani de la victoria asupra fascismului. Deosebit de semnificativă mi s-a părut prima alertă închinată descoperirii locurilor de martiriu al eroilor polonezi căzuți în lupta împotriva fascismului în cursul celui de al doilea război mondial. Cu acest prilej s-au găsit peste 6 000 de asemenea locuri, neînregistrate mai înainte. Interesantă este și alerta închinată aniversării a 500 de ani de la nașterea lui N. Copernic. Născut în 1473, el a trăit și muncit timp de 30 de ani în orășelul Fromborg din nordul Poloniei. De-a lungul anilor, localitatea și-a pierdut însă însemnătatea de odinioară, iar în timpul celui de al doilea război mondial a fost aproape în întregime distrusă. În cinstea acestei aniversări s-a pus problema reconstruirii orașului așa cum a fost el în timpul vieții lui Copernic. Milioane de oameni, printre care și harcerzii, și-au anunțat participarea la această acțiune, dar front de lucru se poate asigura în permanență doar pentru 1 500 de persoane. Harcerzii, care în vacanțele de vară iau parte timp de trei ani la aceste lucrări, devin membri de onoare ai orașului. Cei mici, contribuie și ei la lucrările de restaurare cu cîte o monedă de 10 zloți, purtînd efigia lui Copernic, monedă pe care o obțin prin efectuarea unor munci utile.

O impresie puternică mi-a produs vizita efectuată împreună cu o delegație a Consiliului Național al Organizației Pionierilor din R.S. România la Palatul tineretului din Varșovia. Întîmpinați cu căldură de un numeros grup de harcerzi, am făcut cunoștință cu o bună parte din cele 32 de cercuri frecventate săptămînal de mii de copii și tineri între 7—18 ani. Într-o sală spațioasă numeroși tineri lucrau cu iscusință la realizarea unor iahturi, de o concepție originală, proiectate aici. În cercul de pictură am admirat expoziția de desene închinată aniversării a 25 de ani de la eliberarea Varșoviei.

E. HADAI

(CONTINUARE ÎN PAG. 13)

Delegația Consiliului Național al Organizației Pionierilor, condusă de tovarășul președinte Virgiliu Radulian, este primită la Comitetul Național al Harcerzilor de către președintele Organizației, Stanislav Bogdanovici.

COMPENDIU VARȘOVIAN

Varșovia a fost unul dintre orașele cele mai îngrozitor distruse în timpul celui de al doilea război mondial. Capitala polonă a pierdut peste 85% din construcțiile sale, întreaga industrie, comunicațiile, podurile, aproape toate obiectivele de utilitate publică — școli, spitale, cinematografe, teatre...

A pierdut, de asemenea, peste 800 000 din locuitorii săi, iar cei care au rămas în viață în partea stîngă a orașului au fost întemnițați de hitleriști sau închiși în tabere de concentrare.

Cine n-a văzut Varșovia în ianuarie 1945, nu poate să-și imagineze cum arăta atunci orașul. O întindere uriașă de moloz, un pustiu mort, un cimitir enorm. Puțini erau oamenii pe atunci care credeau că orașul va putea fi reconstruit. Și totuși, cu toate aceste enorme distrugeri, încă cu vreo două săptămîni înainte de eliberarea orașului, la cea de aVI-a sesiune a Consiliului Național pe țară s-a luat hotărîrea: «Consiliul Național pe țară vede în Varșovia capitala statului independent polon... Consiliul Național consideră că reconstrucția Varșoviei este una din sarcinile principale ale statului în opera de reconstrucție a țării»...

De la acea hotărîre istorică au trecut 25 de ani. Merită să ne amintim cu acest prilej de marele efort național, de realizările fără egal în reconstrucție; de fapt, construcția aproape din temelii a noii capitale socialiste.

Din ruine și din cenușă a crescut un oraș frumos: au apărut noi cartiere de locuit, cartiere industriale, noi artere de comunicație, obiective de cultură și de instrucție.

Este o mîndrie pentru noi că am putut să reconstituim monumentele varșoviene, precum și să îmbinăm științific construcția veche, istorică, a orașului, cu arhitectura modernă. Bunăoară, cartierul «Vechiului oraș», Lazienki, palatul Eilanow — trezesc mirarea și admirația nu numai a noastră, ci și a străinilor.

Dezvoltarea Varșoviei este strîns legată de dezvoltarea și de modernizarea industriei. Au apărut în cei 25 de ani în capitală circa 1 500 de întreprinderi industriale mari și medii, iar valoarea producției este de 11 ori mai mare decît înainte de război...

Varșovia este totodată un mare centru de știință și de cultură, un centru teatral, literar, artistic. O înflorire deosebită cunosc școlile superioare. Astăzi învață în capitală peste 60 000 de studenți la cursurile de zi, fără frecvență și serale. Centrul științific al capitalei concentrează peste cincizeci la sută din potențialul de cercetare din întreaga țară, în peste 90 de institute de cercetare științifică.

Varșovia a devenit un oraș modern, care din unele puncte de vedere întrece multe capitale ale lumii — care, în plus, nu au suferit distrugeri în timpul ultimului război mondial. Ceea ce, după părerea pesimiștilor, n-am fi putut face nici în decurs de 100 de ani, am realizat de patru ori mai repede, într-un ritm cu adevărat varșovian. Se știe doar — este capitala țării!

Pagină realizată de publicistul polonez JERZY KASPRZAK

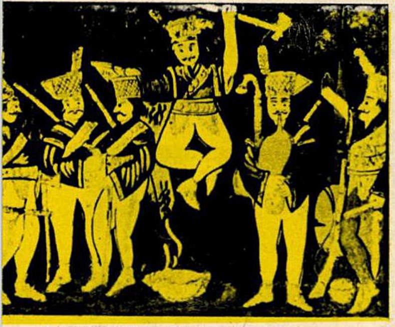

▲ DANS HAIDUCESC – AUTOR NECUNOSCUT

SCULPTORUL GUSTAW ZEMLA, AUTORUL MONUMENTULUI «RĂSCULAȚII SILEZIENI» DIN KATOVICE. ▲ ▼

▼

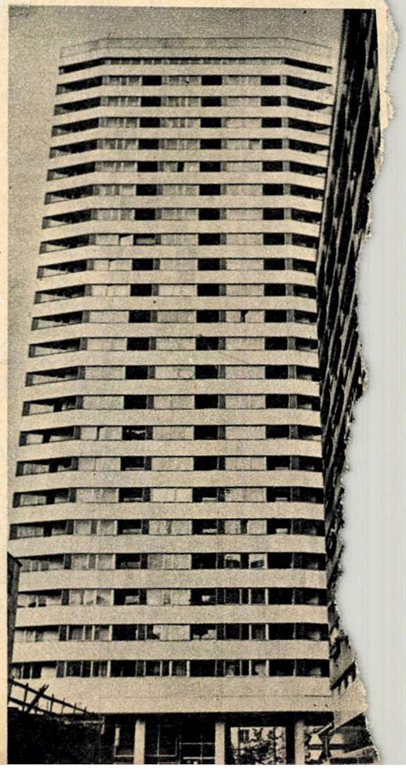

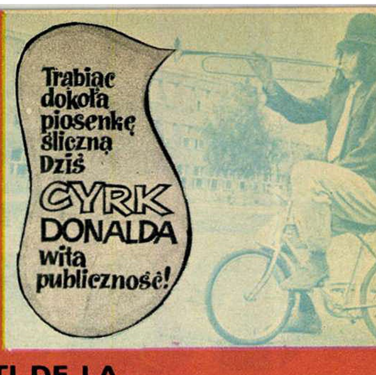

COPIII ARTIȘTI DE LA

CIRCUL DONALD

...De sub perdeaua colorată a cortului, își face apariția un ansamblu de artiști, care cîntă cu voce tare: «A sosit timpul ca circul Donald să-și înceapă reprezentațiile. Sus fruntea. Vă salutăm pe toți!»

Spectacolul începe. Un iluzionist abil întinde fulgerător o masă și începe să facă tot felul de trucuri cu cuburi și cu cărți, care dispar — numai el știe cum — sau se înmulțesc. Publicul se tăvălește de rîs, fiindcă doi clovni încearcă să-l imite pe iluzionist. Amîndoi vor să ascundă măcar o carte. Dar nu iese nimic, nu reușesc.

Clovnii, prefăcîndu-se că se rușinează, renunță la continuarea probei și cheamă publicul la concurs. Îndată se găsesc amatori. Ba, s-au prezentat chiar vreo zece. Cei cîțiva norocoși, aleși dintre ei, trebuie să mănînce într-un timp record cîte o cutie cu biscuiți și, îndată după ce mănîncă, să fluiere tare. Dar de unde! Nu s-aude nici un fluierat. Concursul este întovărășit de un rîs răsunător, sprijinit de spectatori.

Pe «arena» circului apare Hector, un cîine minunat, însoțit de stăpînul și dresorul său, Klemensio. Hector este într-adevăr minunat. Boxează mingea, pe care i-o aruncă clovnii, întocmai ca unul dintre cei mai buni portari de fotbal. Bineînțeles, că de fiecare dată mingea nimerește în mijlocul spectatorilor, care strigă în gura mare și se distrează...

Trupa circului «Donald» a fost formată acum un an pe lîngă cea de a 89-a unitate de harcerzi din Poznan. Prima reprezentație a fost dată de harcerzii — artiști de circ, de ziua copilului, a doua — în tabăra de la Lowyn, a treia — pentru locuitorii din cartierul lor...

Fiecare program e pregătit cu multă grijă. Oamenii circului sînt totdeauna înclinați spre improvizare și spre împletirea de trucuri. Lor le place să surprindă nu numai publicul. Odată, unul dintre clovni a ieșit cu pompa de flit pe scenă (în ascuns a turnat în ea puțină făină). După program el trebuia să «sufle» de pe scenă, cu ajutorul pompei, pe vrăjitor. Acesta știa de asta, dar nu se aștepta ca să fie transformat pe neașteptate în morar. El credea, că farmecele sînt numai... specialitatea sa. De aceea, a șters-o de pe podium într-un nor de praf alb, strănutînd.

In tabăra de la Lowyn micul circ «Donald» a dat o reprezentație pentru copiii din orășel și din satele din împrejurimi. Podiumul. corturile, decorul și celelalte

fost transportate cu ajutorul unui cărucior cu două roți. Începînd

de circ sînt transportate cu o remorcă cu motor.

rea harcerzilor din Poznan-Jezyce.

buie reparată, transportată...

ura ocazie! Joacă

ADEVĂRATUL URMAŞ, AL LUI TARZAN!

2

Scenariu de TIBERIU BAN şi ECATERINA BOKOR
Desene de ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **JIMMY PLEACĂ SĂ-ŞI PETREACĂ VACANŢA ÎN AFRICA. PRIMEŞTE DIN PARTEA BUNICULUI SĂU, LEGENDARUL TARZAN. MISIUNEA DE A-L AJUTA PE MR. OOAKUP, CARE ARE ACEEAŞI RUTĂ ŞI TRANSPORTĂ DOCUMENTE IMPORTANTE.**

AVIONUL E CAPTURAT DE TREI BANDIŢI CONDUŞI DE LOUIS DE HATHVILLE. BANDIŢII SE RETRAG CU SERVIETA LUI OOAKUP ŞI ELIBEREAZĂ TIGRUL NYOKO. SE ATERIZEAZĂ LA FORT LAMY.

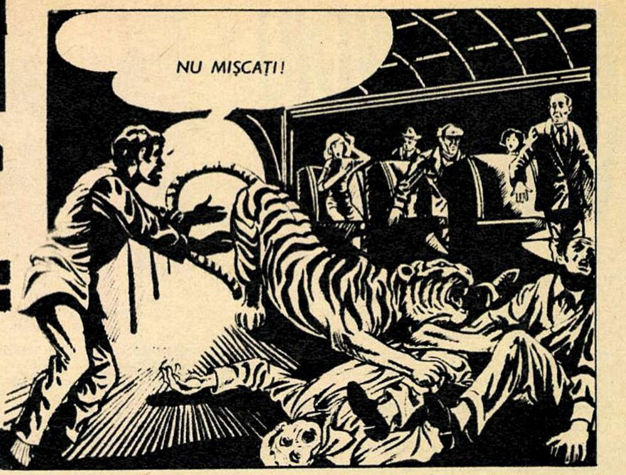

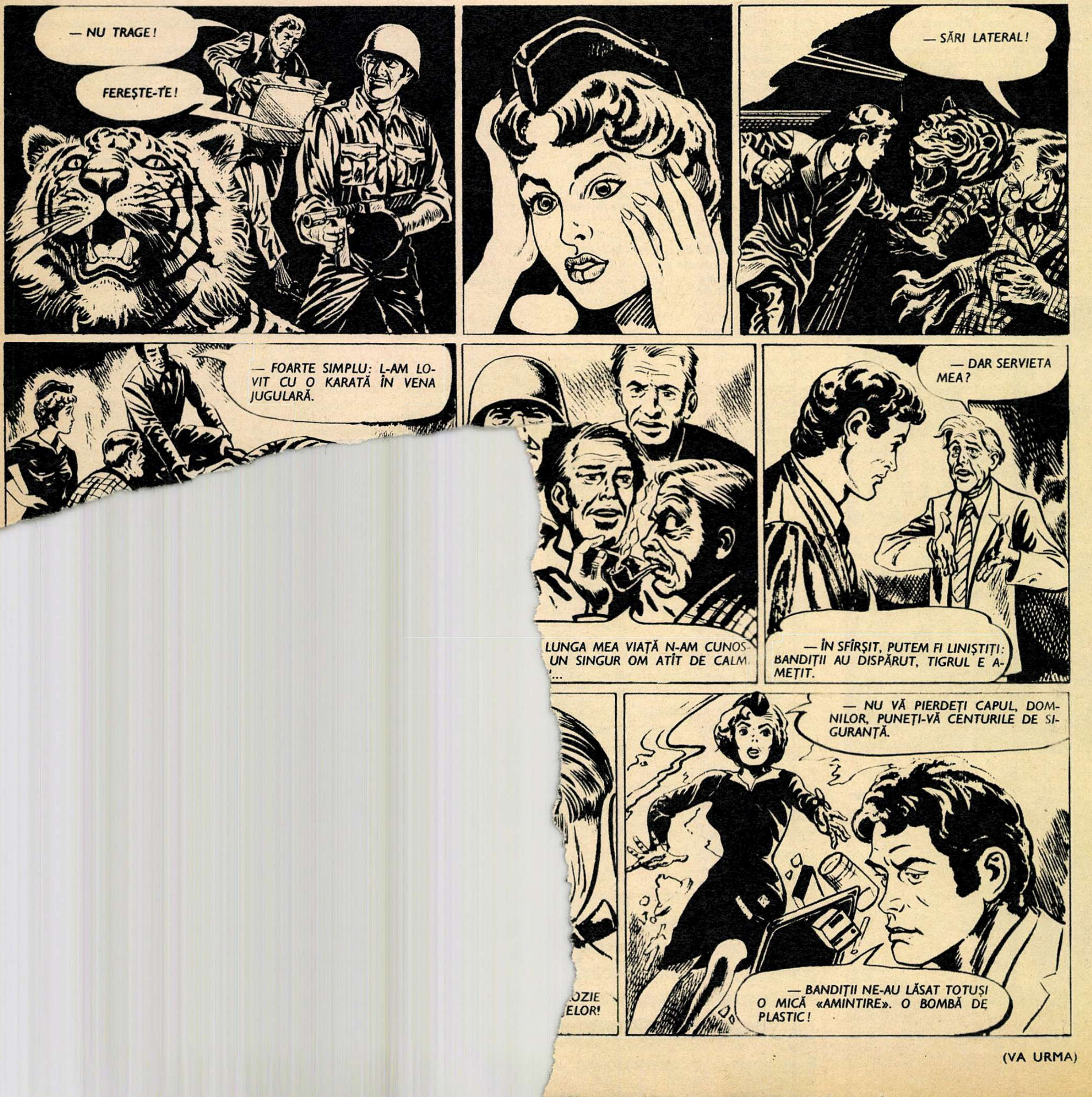
— NU TRAGE!
FEREŞTE-TE!
— SĂRI LATERAL!
— FOARTE SIMPLU: L-AM LOVIT CU O KARATĂ ÎN VENA JUGULARĂ.
LUNGA MEA VIAŢĂ N-AM CUNOS- UN SINGUR OM ATÎT DE CALM. ...
— DAR SERVIETA MEA?
— ÎN SFÎRŞIT, PUTEM FI LINIŞTIŢI: BANDIŢII AU DISPĂRUT, TIGRUL E AMEŢIT.
ZIE ELOR!
— NU VĂ PIERDEŢI CAPUL, DOMNILOR, PUNEŢI-VĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ.
— BANDIŢII NE-AU LĂSAT TOTUŞI O MICĂ «AMINTIRE». O BOMBĂ DE PLASTIC!

(VA URMA)

1

2

3

CHIPUL ÎNVINGĂTORULUI

ÎN TREI OGLINZI

Adeseori pe cît de îndrăzneți și puternici sînt sportivii, pe-atît de «slabi» sînt ei în fața emoției, a clipei încărcate de bucurie. Priviți și voi.

Să zicem că în foto 1, lucrurile ar sta așa cum sîntem obișnuiți mai toți: «Învingătoarea» zîmbește clipei, emoția îi înveselește fața. Mica patinatoare știe că spectatorii au admirat-o tot timpul și expresia ei este satisfăcută și sigură.

Dar în foto 2? Cine să fie acest băiat timid, speriat aproape, care-și strînge-n brațe trofeele ca pe niște lucruri furate? E dumnealui, ditai golgeterul! Adică centrul înaintaș — nici nu vă vine să credeți Cînd colegii l-au lăsat singur în fața admiratorilor și a aparatului de fotografiat, i s-a părut că cineva misterios îi șoptea: fii atent, acum e clipa marii emoții, iar tu ești învingătorul! El învingătorul? Să te treacă nădușelile, nu alta.

Ei, așa da! Dumnealui (foto 3) e supercampion al volanului. Costumația impunătoare — cască, salopetă, banderola învingătorului pe piept — te obligă la respect. El știe că îmbrăcat astfel nu este singur în fața «clipei celei mari». Stie, de asemenea, că nu poți trăda o asemenea armură făcînd pe șoricelul emoționat. În el vibrează încă îndîrjirea acceleratorului.

S-ar părea că învingătorii ar trebui să semene unii cu alții măcar în această mare clipă a confirmării publice a victoriei lor. Dar nu-i așa, dimpotrivă, fiecare ne oferă în acest moment, încărcat pînă la refuz de emoții, un alt chip: unii rîd, alții plîng, alții sînt atît de serioși încît par supărați. Ceea ce dovedește o dată în plus că orice competiție sportivă e, totdeauna, și un spectacol. De multe ori, un spectacol dintre cele mai bune.

ILIE TRAIAN

ATENȚIUNE

CĂTRE TOȚI PARTICIPANȚII LA CONCURSUL DE ȘAH PRIN CORESPONDENȚĂ „CĂLUȚUL DE FILDEȘ"

O mare parte dintre protagoniștii acestui concurs, străduindu-se să se încadreze regulamentului, au și trecut linia de sosire înainte de 30 a VI-a a.c. După șase luni de îndîrjite dispute șahistice prin corespondență, cunoaștem deja numele multora dintre jucătorii victorioși, care s-au dovedit mai inventivi și au făcut dovada unor temeinice cunoștințe tehnice. În numerele viitoare vom publica numele acestora.

Totuși, unii dintre participanți, așa cum noi înșine le-am recomandat, au continuat jocul. Este vorba despre membrii grupelor 1 și 2 fete și 1, 2, 5, 6, 12, 22, 23, 62, 64, 74, 100, 108, 114 și 131 băieți. Pe toți aceștia îi rugăm să... strîngă frîul călutului de fildeș, să încheie jocul și în termen de cel mult 10 zile să trimită la arbitrii fișele partidelor jucate.

În acest moment sîntem în măsură să vă comunicăm că finala concursului va avea loc în timpul vacanței de iarnă, în cadrul unei tabere speciale. Datele precise între care se va desfășura concursul precum și locul vor fi comunicate la timp celor care s-au calificat.

RADU VASILESCU

ÎN VIZITĂ LA HARCERZI

(URMARE DIN PAG. 10)

Pentru activitatea sportivă există un splendid bazin de înot acoperit, săli de baschet, de volei, de tenis de masă etc. De altfel, 9 din cele 32 de cercuri existente la palat au un specific sportiv. O atracție deosebită exercită și cercurile de radiofonie, de radio-tehnică, de aero și navomodele, precum și cercul de foto. În încheierea vizitei am petrecut cîteva clipe de neuitat în tovărășia tinerilor artiști de la «Cel mai vesel teatru de păpuși» care, cu mijloacele specifice ale acestei arte, ne-au înfățișat cîteva crîmpeie de bucurie din viața copiilor polonezi.

Nu mai puțin interesantă mi s-a părut bogata activitate de vară a harcerzilor. Ei își petrec vacanța cît mai mult în natură, în aer liber, mai ales în tabere de corturi, pe care în general și le amenajează singuri. Îi voievodatul Katovice, de pildă, ei și-au amenajat pe un teritoriu de peste o sută de kilometri pătrați numeroase tabere capabile să găzduiască 18 000 de copii. Acestea sînt adevărate centre pe diferite profiluri, prin care harcerzii, trecînd ca printr-un lanț, petrec cîteva zile în tabăra pompierilor, altele în cele tehnice, sanitare, de circulație etc. Sugestiv mi se pare și faptul că la acțiunile de vară organizate în acest voievodat, expresie a ospitalității harcerzilor, au participat copii din 24 de țări printre care și din țara noastră.

De această ospitalitate ne-am convins de altfel, încă odată, la întîlnirea deosebit de călduroasă avută cu harcerzii școlii tehnice de gastronomie din orășelul silezian Tarnovskie Gory. Primindu-ne întîi cu pîine și sare, ei ne-au înfățișat întreaga lor măiestrie gastronomică la o masă îmbelșugată, cu bucate pregătite în întregime de ei. În sala festivă, împodobită cu steaguri poloneze și românesti, în jurul unui foc de tabără simbolic, ne-au împărtășit apoi din activitățile lor, despre excursiile pentru cunoașterea ținutului natal, a pămîntului silezian, au cîntat cîntecele lor, ne-au prezentat un frumos program artistic.

La această întîlnire, ca și la toate celelalte întîlniri am fost rugați să transmitem tuturor pionierilor români, cititorilor revistei »Cutezătorii» sentimentele de prietenie ale copiilor polonezi, ale harcerzilor.

CAMPIONII CARTIERULUI

Zile fierbinți, de... vacanță. Muntele, marea, ștrandul au fost locurile cele mai preferate de către marea majoritate a copiilor. Totuși, în multe dintre aceste zile, un numeros grup de copii din sectorul 8 al Capitalei au ignorat toate celelalte posibilități de a-și consuma timpul liber și și-au dat întîlnire pe terenurile de fotbal unde, anul acesta, au participat pentru a doua oară la «Campionatul de cartier».

A fost o «bătălie» mare și pasionantă, desfășurată după toate regulile fotbalului (n-au lipsit nici arbitrii oficiali, nici echipamentul regulamentar) care i-a adus la fața locului nu numai pe protagoniști, ci și pe mulți dintre susținătorii lor, mari și mici deopotrivă. A fost o «bătălie» între străzi, mai precis între selecționatele străzilor, desfășurate pe parcursul a cîtorva săptămîni, la capătul cărora s-au întîlnit față-n față, «Optimiștii» (Strada Petre Ispirescu») și «Mondial» (Bulevardul 1 Mai).

Actul final s-a consumat pe gazonul stadionului Giulești și, după părerea noastră care-i și a tuturor celorlalți martori oculari, s-a caracterizat prin spectaculozitate și dramatism chiar: căldură mare, luptă dîrză, dar... nici un gol pe parcursul celor două reprize. Așa că a fost nevoie de prelungiri în care nervii «Mondialilor» cedează și «Optimiștii» beneficiază de un «11 metri» pe care Daniel Simțion îl concretizează într-un gol de toată frumusețea.

Deci «Optimiștii» sînt campionii de cartier, ei au cîștigat anul acesta frumoasa cupă pusă în dispută, precum și excursia de 3 zile (la care au luat parte și «marii învinși», adică «Mondialii»). La drept vorbind însă au cîștigat toți copii cartierului care au avut astfel posibilitatea să practice și să se distingă în sportul cel mai îndrăgit, a cîștigat pe de altă parte fotbalul, pe firmamentul căruia au început să pîlpîie noi «steluțe» (deocamdată) care, cine știe, poate că nu peste mult timp vor căpăta strălucirea stelelor de primă mărime.

Fotoreportaj
NICOLAE TOKACEK

LOTO PRONOSPORT

▲ **Fază din... dramaticul act final desfășurat pe gazonul stadionului Giulești.**

▼ **«Optimiștii» în formație completă.**

SAL

…RSUL „SĂGEATA ALBASTRĂ"

NR. 15

STĂ

PIF LA CAMPIONATUL MONDIAL

SCENARIU ŞI DESENE DE HALLER IOSIF CL. a V-a TÎRGU-MUREŞ.

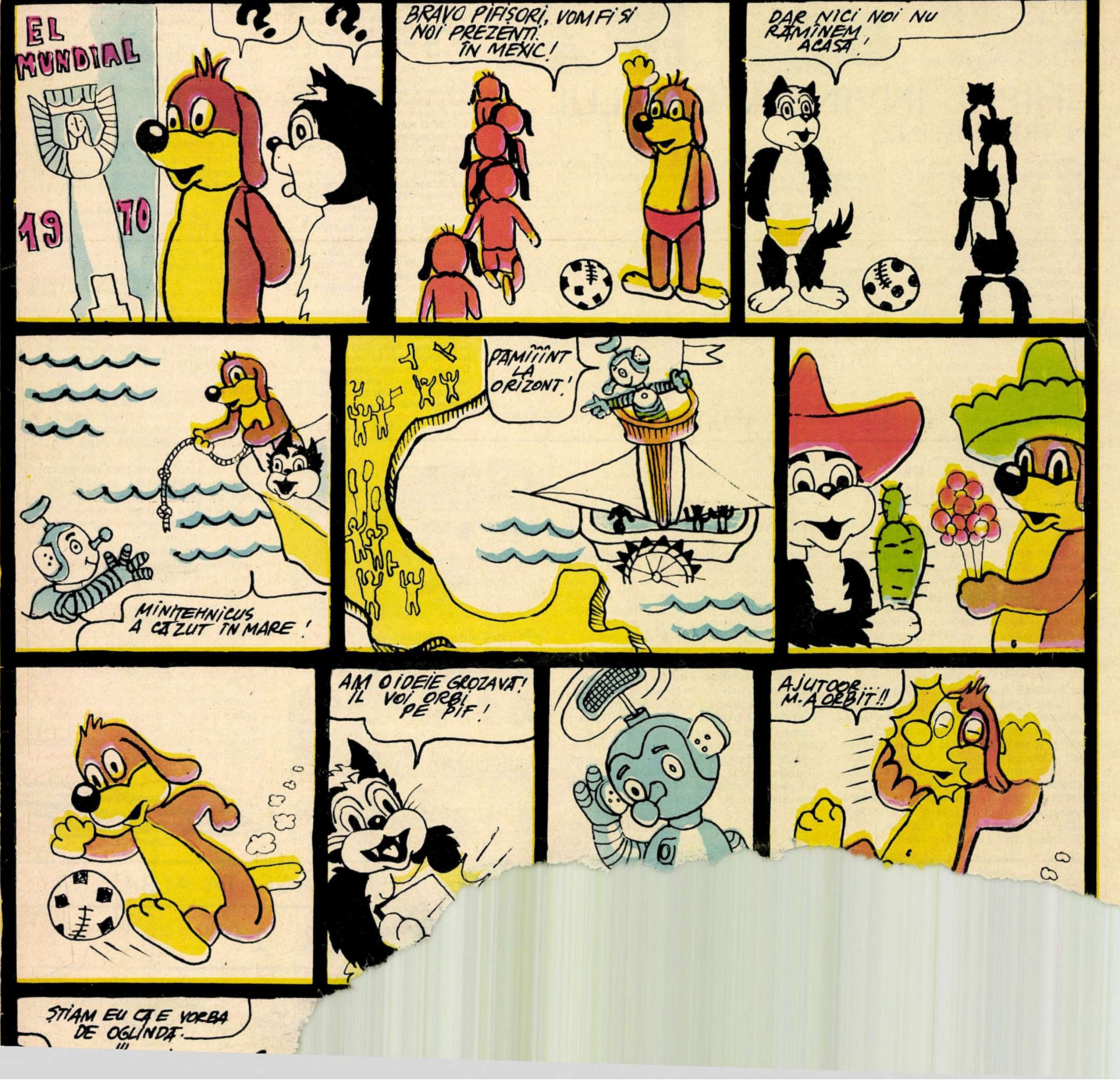
EL MUNDIAL
19 70
?..
?..
BRAVO PIFIŞORI, VOM FI ŞI NOI PREZENŢI ÎN MEXIC!
DAR NICI NOI NU RĂMÎNEM ACASĂ!
MINITEHNICUS A CĂZUT ÎN MARE!
PAMÎÎÎNT LA ORIZONT!
AM O IDEIE GROZAVĂ! ÎL VOI ORBI PE PIF!
AJUTOOR... M-A ORBIT!!
ŞTIAM EU CĂ E VORBA DE OGLINDĂ...

DE BANDĂ DESENATĂ: „AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS”

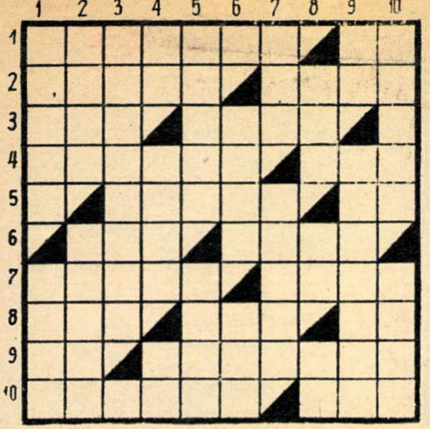

ÎNCEPE ȘCOALA

ORIZONTAL: *1) Colegul de «suferințe» al Smărăndiței în vechea școală de la Humulești. Vas de pămînt. 2) Romăna de exemplu. «Orașul etern» ale cărei școli au fost la început conduse de pedagogi greci. 3) Prieten la Paris. Învață repede! 4) Filozof și om de stat român, autorul maximei «Nu pentru școală ci pentru viață învățăm». Exclamație ironică. 5) Școlărițe. Ore! 6) A ieși (pop.) Se strigă catalogul! 7) Profesor satirizat de Delavrancea în «Școala Domnească» pentru care fiecare elev era un... tătar. Comună în județul Hunedoara. 8) Un as! Ochi al pămîntului. Din teme! 9) Notă ...muzicală. Clădită în anii de școală. 10) Părintele învățămîntului în limba română la școala de la Trei Ierarhi (1813). Feminin, masculin sau neutru.*

VERTICAL: *1) Din școală! A trecut odată cu vacanța. 2) Potrivire a sunetelor finale a două sau mai multe versuri (pl.) Scriitoare română contemporană. 3) Prodigioasa personalitate a poeziei românești care a debutat în 1866 cu o elegie scrisă la moartea lui Aron Pumnul, profesorul său de limba română. 4) Primele din alfabet! Nume bărbătesc. Cec! 5) Cu capul în nori! (fem. pl). Personajul central al religiei islamice. 6) Mînăstire bucureșteană unde Gh. Lazăr a înființat în 1818 o școală profilată pe cursuri începătoare, medii și superioare. Pătrate... agrare. 7) Insulă daneză. Autorii care exprimă prin narațiune idei și sentimente ale eroilor lor. 8) Un ceas în... clasă! Pronume. Din delegație! 9) Studiat la anatomie și fiziologie. Autorul comediei «Școala nevestelor». 10) Fondator (1779—1823) al învățămîntului în limba națională în Țara Românească. Personalitate de seamă a vieții artistice românești (1831—1891) creatorul primei școli de arte frumoase din București.*

Prof. TEODOR AXIOTI

ATENȚIUNE

Deoarece în lista de premii Minitehnicus '70 s-a strecurat o omisiune, facem cuvenita rectificare:

PREMIUL I «RACHETA CUTEZĂTORILOR»

Combina muzicală — Andrisei Petru, Dumitrescu Constantin, Mihoc Doru, Dumbrava Constantin și Rusti Vasile — Casa pionierilor Rădăuți, județul Suceava.

GLUME

Tatăl îl ceartă pe Georgel:

— Iar nu te-ai spălat pe mîini. Ce-ai spune dacă eu m-aș așeza la masă cu mîinile murdare?

— M-aș face că n-ar observat nimic.

Un turist venit la Londra să-și petreacă concediul era disperat din cauza zilelor mohorîte și ploioase. Într-o zi opri un trecător și-l întrebă:

— Spune-mi, la dv. în oraș nu-i niciodată vară?

— Greu de spus, anul trecut vara a căzut într-o miercuri.

AGENDA CONCURSURILOR

Ce bucurii îi așteaptă pe cîștigătorii concursurilor noastre din acest an?

— Începînd de la 15 septembrie se vor înmîna, în cadru festiv, marele premiu individual și marele premiu colectiv precum și premiile I cîștigătorilor concursului Minitehnicus, ediția 1970.

— De asemenea, la Sibiu, va avea loc înmînarea marelui premiu — un cart, cîștigătorului concursului «Galeria cosmonautilor» apărut în suplimentul nostru «Racheta cutezătorilor».

— De bună seamă că participanții cîștigători la concursul «Ce știți despre pictură»? au și avut prilejul să se bucure întrucît premiile au și fost trimise.

— În cursul lunii octombrie vor fi expediate și premiile concursului «Săgeata albastră». Cîștigătorului cartului i se va înmîna premiul într-un cadru festiv.

— De asemenea, în cursul lunii noiembrie se va proceda la jurizarea concursului «Expedițiile cutezătorii» după care va avea loc tradiționala expoziție.

Ce ne așteaptă în viitorul an?

— În primul rînd, cele două mari concursuri «Minitehnicus 1971» și «Expedițiile cutezătorii» ediția a III-a.

— Un eveniment important îl va constitui ediția a XV-a a «Tetratlonului prieteniei» ce se va desfășura în vara anului 1971 la București cu participarea a douăsprezece țări.

Despre alte frumoase concursuri și acțiuni vă vom informa la timp.

VĂ COMUNIC CĂ ÎN ACEASTĂ VACANȚĂ MI-AM ÎNDEPLINIT CU SUCCES PLANUL DE «CULTURALIZARE» A URȘILOR DIN POIANA BRAȘOV.

ARTUR BROCINER, GALAȚI

STOP

PIONIERI ȘI ȘCOLARI, în paginile revistei «Cutezătorii», puteți citi: noutăți științifice și culturale, enigmele Terrei, microenciclopedie, povestiri în imagini, romane foileton, umor ș.a. Prețul unui abonament pe 3 luni este de 13 lei, iar pe 6 luni de 26 lei. Abonamentele se fac la factorii poștali, oficiile și agențiile P.T.T.R. precum și la difuzorii de presă din școli.

Nici un pionier sau școlar fără abonament la revista «Cutezătorii»!

un zîmbet cu...

Chimistul francez Charles Adolphe Wurtz (1817-1884) a fost întîlnit odată de un prieten plimbîndu-se agitat pe porțiunea de teren din fața laboratorului său, care, pe atunci nu poseda mijloace de protecție împotriva exploziilor. La întrebarea ce face acolo, Wurtz răspunde:

— Aștept rezultatul experienței.

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 10—17 SEPTEMBRIE A.C. SPICUIM:

Această perioadă cuprinde ultimele zile ale vacanței de vară și primele zile ale începutului noului an școlar.

Emisiunea «Tot înainte» de joi, 10 septembrie, ora 8,10, programul II continuă ciclul «Cartea Vacanței'70», realizat cu concursul pionierilor din întreaga țară, iar a doua zi «Vacanța care trece, școala care vine». În cadrul emisiunii «Teatru radiofonic pentru copii» de duminică 13 septembrie, veți putea audia scenariul «Jurnalul unei prietenii» de Ovidiu Zotta.

Emisiunile de marți 15 septembrie, ziua în care școlile din întreaga țară își vor deschide porțile, vor relata acest eveniment prin reportaje, instantanee radiofonice.

AFIȘ

PENEȘ CURCANUL

*Faptele binecunoscutului erou — sergentul Constantin Țurcanu — vă recomandăm să le urmăriți în lectura cărții **«Peneș Curcanul»** apărută recent în Editura militară — 1970 — semnată de Gavril Săcădat.*

PENTRU FOTOGRAFII AMATORI, REVISTA NOASTRĂ VA PUBLICA ÎN ACEASTĂ PAGINĂ, ÎNCEPÎND CU NOUL AN ȘCOLAR, UN CURS FOTO. TUTUROR, SUCCES!

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

VREȚI SĂ ȘTIȚI CE E NOU ÎN:

ASTRONAUTICĂ
CIBERNETICĂ
ELECTRONICĂ
CHIMIE
BIOLOGIE
CONSTRUCȚII
MODELISM

ATUNCI NU UITAȚI SĂ VĂ REÎNOIȚI DIN TIMP ABONAMENTELE LA

RACHETA CUTEZĂTORILOR

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

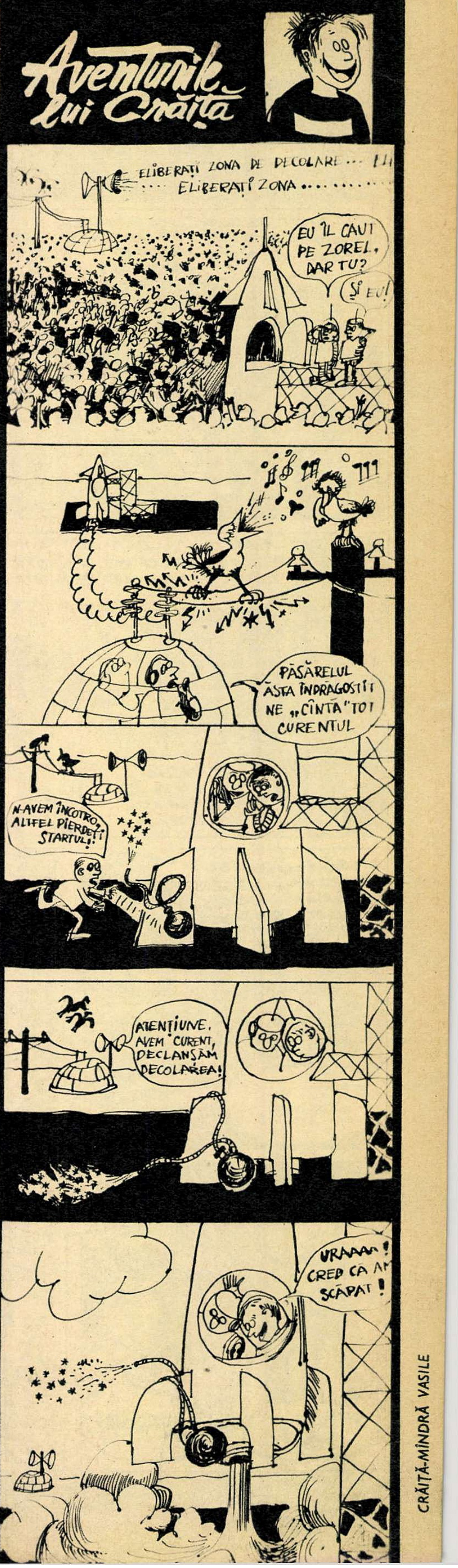
Aventurile lui Craița
ELIBERAȚI ZONA DE DECOLARE... !!!
... ELIBERAȚI ZONA ....
EU ÎL CAUT PE ZOREL, DAR TU?
ȘI EU!
PĂSĂRELUL ĂSTA ÎNDRĂGOSTIT NE „CÎNTĂ" TOT CURENTUL
N-AVEM ÎNCOTRO, ALTFEL PIERDEȚI STARTUL!
ATENȚIUNE. AVEM CURENT, DECLANȘĂM DECOLAREA!
URAAAA! CRED CĂ AM SCĂPAT!

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

108

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

11

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎN VREME CE EXPEDIȚIONARII LUCRAU SUB AMENINȚAREA PISTOALELOR LA DEGAJAREA GALERIEI DINAMITATĂ DE CĂTRE NIC, DIM DUNĂREANU, CARE ZBURA ÎMPREUNĂ CU ANCA PE UN AVION-ȘCOALĂ, PRIMEȘTE PRIN RADIO INFORMAȚII DE LA DIRECTORUL «CLUBULUI CUTEZĂTORII» DESPRE CEEA CE SE PETRECE LA «LACRIMILE DOCHIEI». AJUNGÎND ÎN MARE VITEZĂ DEASUPRA ACESTEI ZONE, DIM SARE CU PARAȘUTA. AICI, ÎL GĂSEȘTE PE BANDITUL LĂSAT LA INTRAREA ÎN PEȘTERĂ. ESTE PĂZIT CU STRĂȘNICIE DE CĂTRE CODRUȚ. DIM ÎL LEAGĂ PE BANDIT, ÎI IA PISTOLUL, APOI ÎI CERE SĂ-I SPUNĂ CE-AU FĂCUT CU EXPEDIȚIONARII. ÎNTRE TIMP ÎN SUBTERAN...

Desene: PUIU MANU **Scenariu: CONSTANTIN DIACONU**

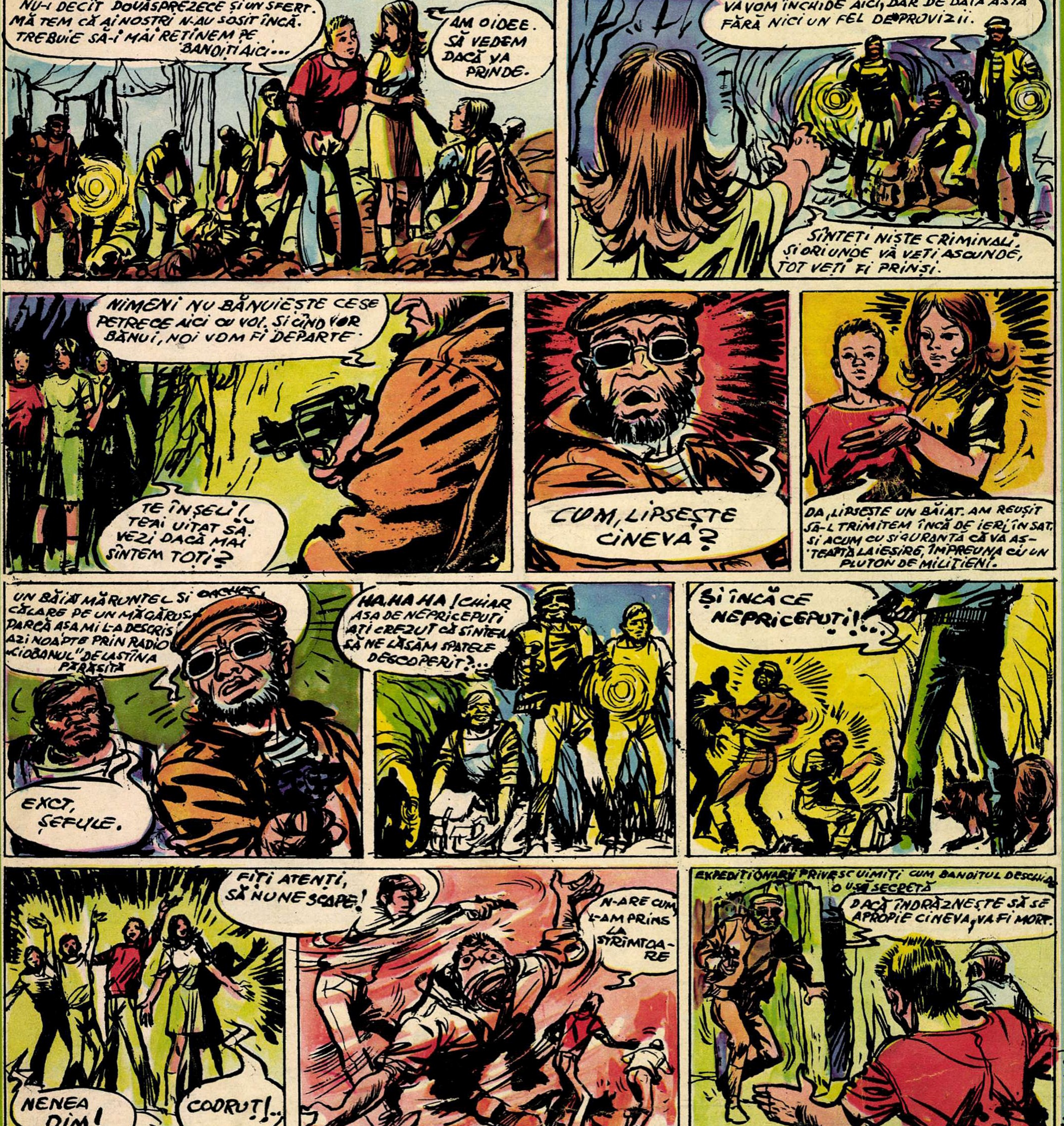
NU-I DECÎT DOUĂSPREZECE ȘI UN SFERT. MĂ TEM CĂ AI NOȘTRI N-AU SOSIT ÎNCĂ. TREBUIE SĂ-I MAI REȚINEM PE BANDIȚI AICI...
AM O IDEE. SĂ VEDEM DACĂ VA PRINDE.
VĂ VOM ÎNCHIDE AICI, DAR DE DATA ASTA FĂRĂ NICI UN FEL DE PROVIZII.
SÎNTEȚI NIȘTE CRIMINALI ȘI ORIUNDE VĂ VEȚI ASCUNDE, TOT VEȚI FI PRINȘI.
NIMENI NU BĂNUIEȘTE CE SE PETRECE AICI CU VOI. ȘI CÎND VOR BĂNUI, NOI VOM FI DEPARTE
TE ÎNȘELI! TE-AI UITAT SĂ VEZI DACĂ MAI SÎNTEM TOȚI?
CUM, LIPSEȘTE CINEVA?
DA, LIPSEȘTE UN BĂIAT. AM REUȘIT SĂ-L TRIMITEM ÎNCĂ DE IERI ÎN SAT. ȘI ACUM CU SIGURANȚĂ CĂ VĂ AȘTEAPTĂ LA IEȘIRE, ÎMPREUNĂ CU UN PLUTON DE MILIȚIENI.
UN BĂIAT MĂRUNȚEL ȘI OACHEȘ, CĂLARE PE UN MĂGĂRUȘ... PARCĂ AȘA MI L-A DESCRIS AZI NOAPTE PRIN RADIO „CIOBANUL" DE LA STÎNA PĂRĂSITĂ
EXCT, ȘEFULE.
HA, HA, HA! CHIAR AȘA DE NEPRICEPUȚI AȚI CREZUT CĂ SÎNTEM SĂ NE LĂSĂM SPATELE DESCOPERIT?...
ȘI ÎNCĂ CE NEPRICEPUȚI!...
FIȚI ATENȚI, SĂ NU NE SCAPE!
NENEA DIM!
N-ARE CUM, L-AM PRINS LA STRÎMTOARE
CODRUȚ!..
EXPEDIȚIONARII PRIVESC UIMIȚI CUM BANDITUL DESCHIDE O UȘĂ SECRETĂ
DACĂ ÎNDRĂZNEȘTE SĂ SE APROPIE CINEVA, VA FI MORT.

(VA URMA)

Cutezătorii 37

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București.
Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor de număr: Lidia NOVAC. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

1 LEU